

— Мені там сказали, щоб і ноги моєї тут не було. Але вони не знають, що в мене тут є рука.

№ 9

(835). Рік видання 44-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1970

СПРАВА № 29

Одразу попередимо: це не детективна історія, хоч дещо від детектива в ній є — скажімо, гострий конфлікт, негативні образи, науково-виробничий фон.

Отже, почнемо. Дія відбувається в наші дні, коли «велика хімія» вторглася у життя, і вироби з пласти маси вже нікого не дивують. Скоріше дивує, якщо їх застосовують десь недостатньо.

Ось чому, йдучи в ногу з технічним прогресом, працівники Українського науково-дослідного інституту сільськогосподарського машинобудування запропонували широкий пластмасовий асортимент: автопідліки та автокормушки для пташників, цілі серії деталей для дощувальних установок...

Пропозиціям учених дали «добро». І не лише «добро», а й добрячі гроші: доводьте, товариши, свої плани до пуття.

Але як їх доводити? Вчених не посадиш віночком, щоб самі ліпили деталі. Як не морочилися — лозаріз потрібен термопластавтомат. Ця солідна машинерія коштує понад 40 тисяч карбованців і в магазинах не трапляється. Та й цій біді зарадили: Міністерство тракторного і сільськогосподарського машинобудування СРСР дало гроші, а Держпостач — наряд на поставку в четвертому кварталі 1968 р. потрібної машини Одеским заводом пресів.

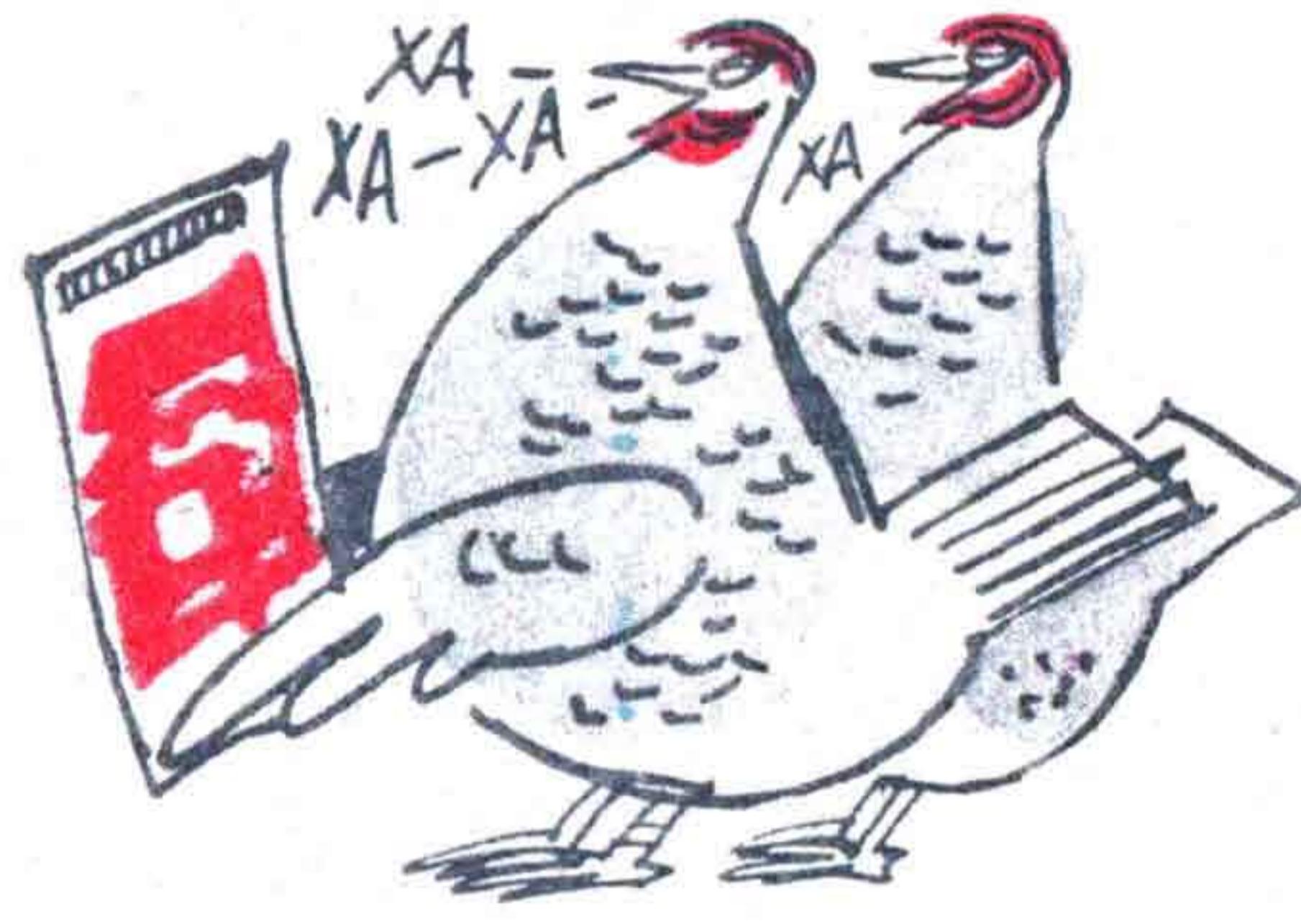
«Одеса. «Сила». Бондар» — така авторитетна телеграфна адреса поставника вселила в замовника райдужну надію. Однак у першій же телеграмі з півдня значилося:

«Вашу 295. Термопластавтоматів наявності початковому році мати не будемо. Наряд видано помилково. «Сила». Заст. директора Бондар».

Так науково-технічний прогрес з усього розгону тицьнувся у загадкову одеську « силу ». Доки ошелешені харківські науковці телеграфували в усі кінці, доки второпали, що посилання на помилковість наряду — відомчий трюк, потихеньку минав 1968 рік.

В грудні, рятуючи виділені кошти, інститут змушені був підписати додаткову угоду про те, що одесити поставлять машину у першому кварталі 1969 року. В кінці квітня 1969 р., коли одеські каштани вже вкрилися листям, звідти прилетіла така ластівка:

«Вашу 116. Термопластавтомата технічними причинами першому кварталі не виготовили. Пи-

тання поставки машини буде вирішуватися другому кварталі. «Сила». Бондар».

Восени 1969 року науковці послали в Одесу останню петицію: «йдемо на ви» через держарбітраж, заплатіть хочащію за крутійство.

Одеська «сила» зорієнтувалася близкавично:

«Термопластавтомат упакований, готовий відвантаження... Телеграфуйте держарбітражу. Копію — нам. «Сила». Бондар».

— Ну, — загомоніли у Харкові, — схилилася одеська сила. Закриваймо ж справу в арбітражі, а постачальникові гонімо грошки. Наша бере!..

Не взяла «наша». Гроші, злітавши в Одесу, бумерангом повернулися назад без машини. «Сила» — Бондар просто крутив для того, щоб загальмувати справу в арбітражі. Зневірившись, учени стягли з Одеського заводу пресів 3238 карбованців штрафу. А потім задумалися: ну, ю що з того? Державні гроші перескочили з одного банку в інший, а з технічного прогресу вийшов пшик! Як бути далі, якщо потрібні машини роблять тільки в Одесі?

Поставили ми це питання перед начальником відділу збути заводу В. П. Биченком, а він:

— Раз ми заплатили штраф, то вважаємо себе чистими, як перед богом. Що далі? Ви ж знаєте, що курка від себе гребе? Ото й ми дотримуємося цієї стратегії. Справу вирішено.

— Та ж на Херсонському комбайновому заводі третій рік чекають пластмасових деталей для дощувальних установок. А пташники?.. А те, що через відсутність вашої машини народне господарство втрачає мільйон карбованців економії, вас не турбует?

— Це вже мораль. Захочуть у Харкові мати нашу машину, знову доб'ються фінансування і наряду. А ми тоді ще подумаемо, як з такими вередливими замовниками бути.

Отак. Хай різні міністерства разом з науково-дослідними інститутами морочаться з технічним прогресом, хай у херсонських степах іржавіють дощувальні установки, хай зозуляєті всіх областей сміються над допотопним обладнанням пташників — в Одесі є свої «кури», котрі грібуть все це від себе.

Ціла купа ділового переписки лягла у грубезну синю папку з грифом «Справа № 27». Та справу не закриєш, навіть підшивши туди цей фейлетон. Потрібно, очевидно, заключний папір — рішення відповідних інстанцій про дії підпорядкованої їм одеської «сили».

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

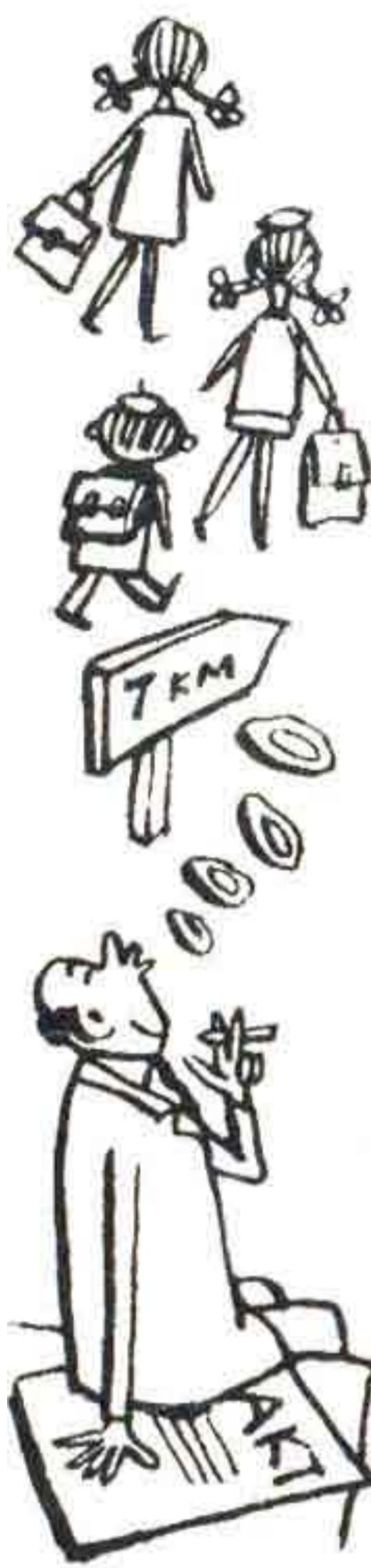
Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Ну, хлопці, а тепер давайте зробимо невеличку перерву на роботу...

Телеграфне гентство ПЕРЦЯ

АВТОМОБІЛЬНА КАТАСТРОФА

ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛАСТЬ.
(Наш кор.). Провалилася крізь землю автомобільна, яку правління радянського колгоспу (Прилуцький район) виділило для учнів 5–10 класів, що відвідують школу за сім кілометрів від рідного села. Голова колгоспу М. П. Кащенко відмовився прокоментувати цю подію.

НЕДРУЖЕЛЮБНИЙ АКТ

ХАРКІВ. (Наш кор.). Тут стало відомо про недружелюбний акт, спрямований проти керуючого трестом «Південтрансбуд» В. А. Іванова. Цей акт, опинившись на столі т. Іванова, знову (в котрій уже раз!) нагадав йому про недоробки у новозбудованому промтоварному складі на ст. Кременчук, які трест із 1967 року ще й досі не ліквідував.

КРАПЛИНА МЕДУ


За мотивами вірменського фольклору

У горах ця Історія була.
В крамницю до старого Мелікса
Зайшов пастух із біжнього села
Купити дітям меду.
За пастухом і пес його побіг
(Мабуть, він звик за ним ходити всюди).
Купець привітно пастуха зустрів:
— Вам треба меду? Зараз буде.
Не мед, а золото! Чудові стільники!
Ось принесу...
Пішов, дістав із льоху.
На терези поклав. Та із руки
Краплина меду впала на підлогу.
І тут же муха — дз-зі — з вікна в політ
І опустилась на краплину прямо.
А з-під прилавка Мелікседів кіт
До муhi кинувся, затиснув пазурами.
І в ту ж хвилину пес, мов тигр, стрибнув.
Насів кота, зім'яв... Кінець котові!
— А щоб ти здох! — купець на пса гукнув.
Ударив гирею — і пес готовий.
— Ти що зробив! — розгнівався пастух.
— Ти що вчинив? Убив мою вівчарку?
Та я за неї віб'ю з тебе дух!
Держись, свавільнику, бо буде жарко!
Схопив кілок і — трах по голові!
Купець, мов сніп, звалився за прилавком...
А люди збіглися: — Ловіть його! Ловіть!
Убив купця... грабує лавку!
І заходились бити пастуха —
Хто кулаком, хто палкою, хто ціпом.
Всіх охопила злість глуха.
Упав пастух, навіки зуби зціпив.
І знову кров невинна пролилася.
Уже удруге... О, лиха година!
Про ту подію звістка рознеслась
У всі кінці — по горах і долинах.
І хотіс принеїти у те село,
Де жив пастух і звідки був він родом.
Усе тут закипіло, загуло.
Як на війну, зібралися народу.
Брати, свати, куми і свояки,
Сусіди, близькі, друзі і знайомі
Взяли мечі, ножі, ломи, кілки —
Готові всі до бою і погрому.
І рушили — село проти села.
Сусідні села йшли на допомогу.
Гриміли гори...
До якого зла
Краплина меду довела,
Що випадково впала на підлогу!

Павло КЛЮЧИНА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Побудована у п'ятнадцятому сторіччі, розписана в наші дні...

До 50-річчя
ДМИТРА БІЛОУСА

Хоч в нього вусів, бачите, й нема,
Та Білоусом зветься не дарма,
Бо то хоча й беззусий Білоус,
Але мотає все собі на вус.

І нема у цьому дива, далебі,
Що вусів не підкручує собі,
Бо інша перед ним стойть мета —
Підкручувати, кому слід, хвоста,

Все недоладне, все лихе та зле
Припераувати, чехвостити...
Але
І лірика для нього не чужа.
Та й це для Білоуса — не межа!

Сатирик, гуморист і лірик, бач,
Він, плюс до того, що й перекладач,
Плюс — для дітей утнути вміс,
Плюс...

Ну, словом, Білоус — то Білоус!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Юрій ІВАКІН

Іван ЛЕ. ВИПРАВА НА НОГАІВ

(ПАРОДІЯ)

Мордований думами, не хвойда якийсь, а полковник Іван Півтораха не спав усеньку ніч: свої думи напосідали, свої думки на розум наводили — як то на згубу ворогам діяти?.. Йому теперечки одна спрага — поскоромісти кримчаків ногаїв. Без розгуби й осмути думав про звітигу у виправі. Покликав джуру, наказав читати вголос латиною Кампанеллу. Тим часом радився з повними писарем і заввідлом кадрів. Вели рахубу збираниці, обговорювали анкети. Непокоїла бо старшина: дуки! чи не схарапудяться в герці, чи не злигаються потаємно з езуїтами? Наказав джуром: хто збоягузиться, поверне на відворот — мотузувати й нещадно батогувати!

На белебені біля сільради проти отаманового обійстя тирлувалося козацтво. Усі страченці, бандитовані, шибеники, голота, нетяги, голопупенки, пролетаріат! Бачив: за зиму зганчірилися трофейні лядські кунтуші, та не пощербилися козацькі зуби: люто рватимуть ворога! Поштівим уклоном повітав збираницю. Панство полковники віншували з високим урядовим призначенням, гетьманівським довір'ям. Розумів: підлещаються піддобрини! домовились вилупки підмогоричити.

Спалахнув гнівом: «Що ви, гунцовти, лайдаки, здрайці, вирячилися на мене, як Кузьма на собаче весілля? Чи на ім'я забули?»

«Не забули, батьку Іване. Наське ім'я, матері твоїй ковінька!»

Довбуші утнули в тулембаси. Капела бандуристів ушкварила народну пісню «Червоні лави». Збираниця рушила у виправу.

ГУМОРЕСКА

Я часто задумувався: ну, як ото людям везе? Той виграв мотоцикл, той пральну машину, той телевізор, той... Та що там говорити, навколо тільки чуєш: «А он в Іванівці один чоловік «Запорожця» виграв... І як виграв! Давали гроші в получку й накинули йому лотерейного квитка. Не хотів чоловік, йому силово накинули, він його тричі кидав касирці, а вона таки впхнула йому в кишенью, ще й присоромила, назвавши його скнарою. А в Софіївці? Випили хлопці вскладку з якоїсь нагоди. Стало підраховувати гроші — не вистачає полтинника. Сюди-туди кинулись — нема. Хоч плач. А воно ж, як ото вже збіжаться, так хоч... самі знаєте. Сидять хлопці, журяться. Хтось поліз в потасмну кишенью — квиток лотерейний. І гроші — й не гроші: горілки за нього не дадуть. Напались на діда Гордія: «Діду, купіть, мо' виграєте?» Дід довго й не хотів, а тоді-таки пожалів хлопців, уявив. І що ж ви думаете? Виграв дід Гордій мотоцикла з коляскою! Навчився їздити, гасає тепер, як молодий, по селу. Ще, кажуть, і бабу свою на старості літ катате».

Я б, може, й не повірив цим розповідям, коли б у нашому селі не трапилося подібного випадку. Працює у нашому споживчому товаристві іздвівим Грицько Крутій. Хлопець, нівроку, при здорові. А от пристроївся і їздить собі на маленький шкапині. Тому, дивись, мішок дерти підвіз, тому дровеца підкинув, іншого до кума доставив... Грицько батіжком помахує, а грошки самі щодня до кишени йдуть. Отож часто Грицька й можна було побачити в нашій чайній, або «гадюшнику», як її в нас називають. Одного разу

наш Грицько у веселому настрої подарував буфетниці Марії лотерейного квитка та ще й підписав: «Мариці од Гриця на долгую і вечнью пам'ять». А через місяць та Марія й виграла по цьому квитку «Волгу»...

Можете уявити собі нашого Грицька, коли він почув таку новину. Тижнів два не єв, не пив, став худий та довгий, як налигач. Раніше з кожним, було, жартує, розмовляє. А то мовчить, як у рот води набрав, тільки сопе і з-під лоба дивиться. Та якби одне тільки горе — «Волгу» випустив з рук, — а то ще й жінка наробила галасу: «А, — каже, — такий-сакий, «на долгую і вечнью пам'ять»? «Мариці од Гриця? Га-аа?» Та качалкою, качалкою межи плечі. Та, кажуть, забрала одежду і вже з місяць у своєї матері живе. Ходив Грицько й просив її, і каявся, що більше такого ніколи не буде. Так не йде, і все. А тут ще й хлопці сміються, коли він їде на своїй шкапі: «А що це ти й досі без номера їзиши? А як інспекція наскочить?» Грицькові, зрозуміло, не до сміху. Мовчить, сердега.

Так після цього випадку мені одна інтересна думка стукнула в голову, що виграють люди завжди в якійсь незвичайній ситуації: або хтось подарує, або насильно дадуть, або підкинуть, або...

Словом, оце йду на день народження до приятеля і несу йому жартівливий дарунок: в букеті квітів — лотерейний квиток автомотолотереї. Несу, а в самого серце не на місці: а що, як виграє?

I. ЕРМОЛЕНКО.

с. Новотроїцьке
Запорізької області.

Мал. А. САВЧУКА

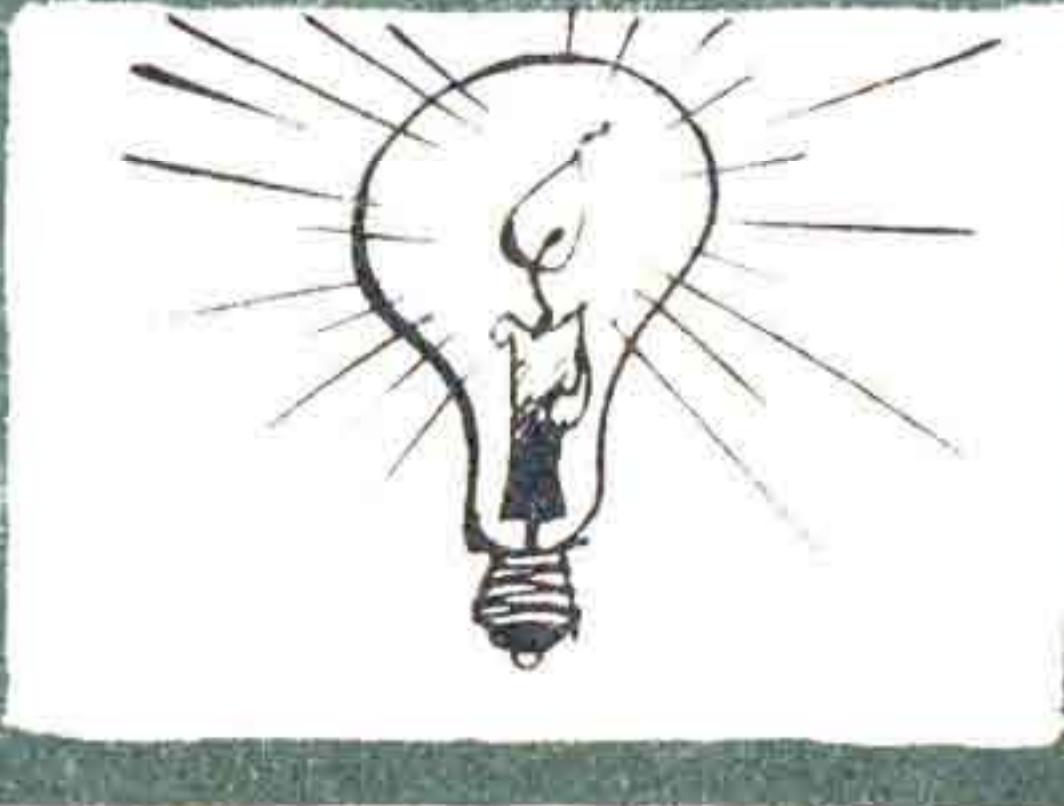
Дали перцю!

Це було на Львівщині. Довгими зимовими ночами коли електричне світло і не блистало, людей особливо тягло до усної творчості. Гута надійшли і «Казки не однієї ночі», опубліковані у № 1 «Перця» за 1970 рік. У казках йшлося головним чином про те, як в області погано лбають про електропостачання ряду населених пунктів.

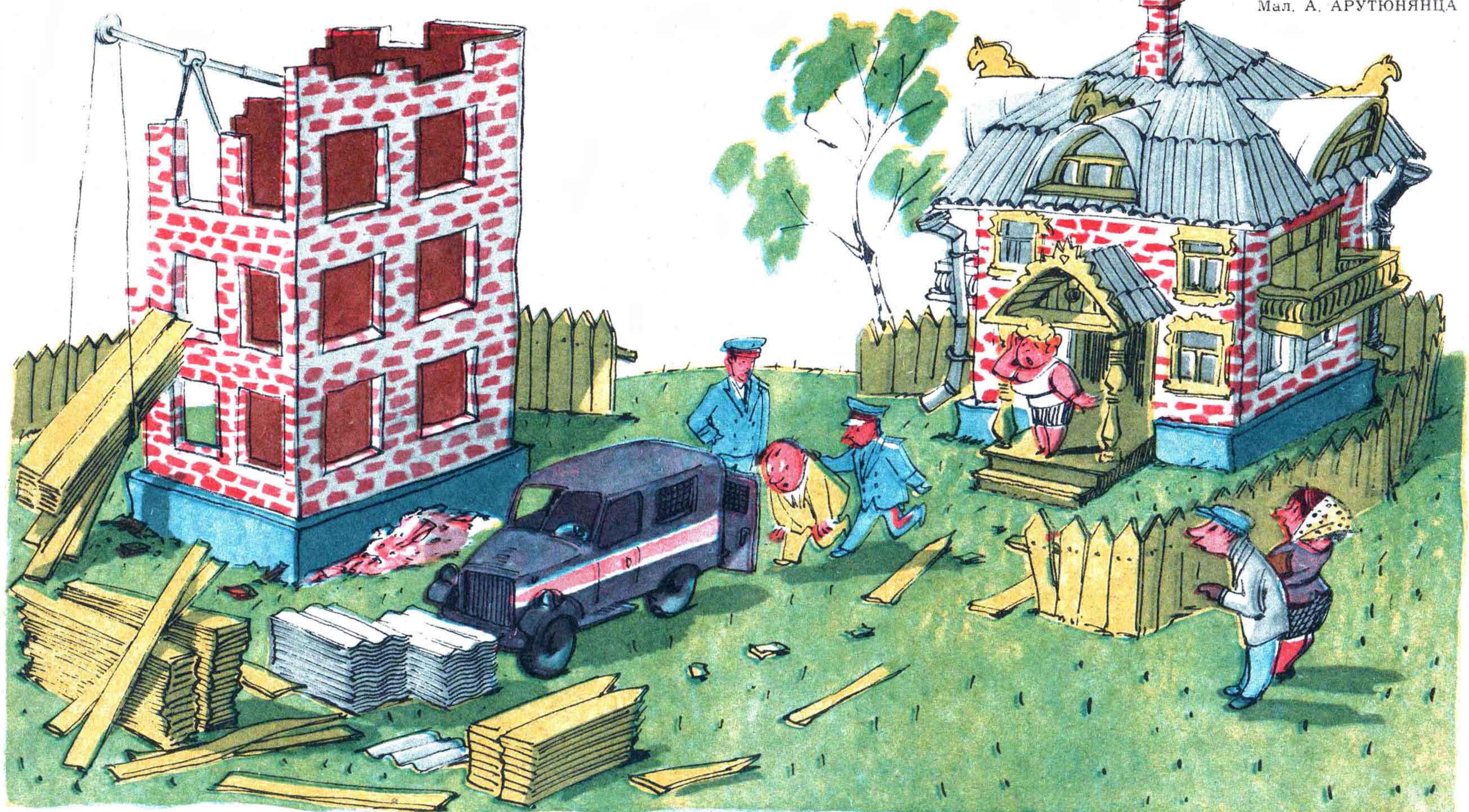
Заступник міністра енергетики і електрифікації УРСР тов. Олексійко повідомив редакцію, що «Казки не однієї ночі» були прочитані в обговоренні на виробничих нарадах колективів механізованої колони № 26 тресту «Львівелектросіткобуд» та Львівського енергоуправління сільського господарства. Електропостачання значно поліпшено.

До деяких героїв казок, що проявили себе з негативного боку, вживали заходів. Так, за безвідповідальнє ставлення до своїх обов'язків начальник Соколівської дільниці т. Сокальський, виконроб т. Подолець та виконроб Жидачівської дільниці т. Пацула зняти з роботи.

На цьому й казці вінчез.

Без слів.

— Подумати тільки, його чомусь запідозріли в розкраданні будівельних матеріалів.

Чому я не маю «Запорожця»?

Здавна я мріяв про автомобіль. І коли уявляв собі, як неквапливо сідаю за руль, вмикаю запалювання... — запалювались усі 14 мільярдів клітин моєго мозку. Збуджено-радісний, я мчав нескінченною автострадою, а мимо мелькали дерева, будинки, пости автоінспекції...

Перший крок до своєї мрії я зробив, коли записався в чергу на автомобіль. Регулярно у ній відмічаючись, я у такі приемні дні запізнювався на роботу. Проте не вважав це за великий гріх. «Що ж тут такого? — казав я собі. — Невже людина не має права спізнатись чи навіть прогуляти деньок, якщо їй треба? Хіба можна за це осуджувати?»

Так думав я, поки не побував на деяких запорізьких заводах. І не побачив, що то значить — прогульник. У натуральну величину.

...Одного чудового ранку вантажник ливарного цеху № 2 автомобільного заводу «Комунар» С. Кучинський, йдучи на роботу, відчув сильну спрагу.

Він спинився біля ларка і попросив лимонаду, але, як на зло, у ларку було тільки кріплene вино. Кривлячись, Кучинський осушив пляшку і з зіпсованим настроєм прийшов у цех. І тут йому здалося, що один із робітників глянув на нього скоса.

— А-а, ти мене не поважаєш! — вигукнув Кучинський і кинувся на нього з кулаками.

За це його усунули від роботи, і вантажник подався додому у стані глибокої депресії. Вона тривала й наступного дня, коли Кучинський вдома шукає розради у горілці.

І був дуже здивований, коли у цеху записали: прогул без поважних причин.

Без поважних?.. Терміст цього ж цеху М. Бесєднєв переконаний, що мав цілковите право не працювати того дня, коли проводжав свого друга до армії. Переживаючи розлуку, Бесєднєв так убивався, чи то пак упивався, що аж у витверезник потрапив. Де вже там було про роботу думати.

А от на заводі емальованого посуду про трудовий обов'язок не забувають. І якщо хтось запізнюються або й зовсім не виходить на роботу, то винний у цьому тільки базар. По-перше — розташований поруч із заводом. По-друге — продаеться вино на розлив. І встояти перед такою спокусою може не кожен.

Робітник механо-штампувального цеху А. Балабанов, наприклад, не зміг. Вихилившись на базарі склянку вина, він збагнув, що пiti приемніше, ніж працювати. Щоб перевірити висновок, випив іще. І ще.

Тоді вирішив трохи погуляти. Але, на превеликий подив, ноги самі завернули до прохідної.

Опинившись на території заводу, Балабанов угадів новенькі баки. Тх було багато, а Балабанов не мав жодного. І це була кричуща несправедливість. Тому він узяв чотири баки і попрямував до воріт. І тут його тяжко образили: не звертаючи уваги на аргументи, охорона відібрала усі баки, а самого Балабанова випровадила на вулицю.

Постоявши за ворітми, потерпілий внутрішньо мобілізувався і зробив одчайдушну спробу пробитись у цех. Та штурм успіхом не увінчився...

І коли після такого самовідданого пориву Балабанову записали прогул, він не тямив себе від обурення.

Можна було б поповнити галерею прогульніків ще й іншими портретами, та я вирішив, що більш яскраву й загальну картину намалює Запорізьке статистичне управління.

І статистика засвідчила — минулого року через прогули втрачено: на заводі «Комунар» — 3714 людино-днів, на заводі імені Войкова — 743, емальованого посуду — 834, на арматурному заводі — 2118, ча «Запоріжсталі» — 4190... А всього на підприємствах області — майже вісімдесят тисяч людино-днів!

Ці цифри мене приголомшили.

Я дивився на них, і мені раптом здалося, що крізь цифрове мереживо проступає, мов на проявленому фотопапері, якесь знайоме обличчя. В ньому було щось і від Кучинського, і від Бесєднєва, і від Балабанова. Щось спільне навіть у погляді — невиразному, байдужому і водночас нахабному.

Я зрозумів, що цей неприємний тип — прогульник. Так би мовити, узагальнений.

За його спиною вдалині височіли труби заводу. Прогульник глянув на них, зневажливо махнув рукою і подався у протилежний бік.

Він зізнав, що за пропущений день чи два йому сала за шкіру не залютить. Він зізнав, що суверо засуджують злодіїв. Ті ж, хто краде у держави час, можуть почувати себе спокійно.

Звичайно, буває, що на прогульніків посваряться пальчиком. Скажімо, прогуляв яхтс робочий день, а наступного дня його — на збори. Соромлять, апелюють до совісті. І прогульник покаянно гатить себе кулаком у груди: «Братці, та я більш ніколи!...». І... знову не виходить на роботу.

Тоді розгнівана адміністрація виносить йому догану або позбавляє премії, або передає його справу у товарицький суд. А суд, у свою чергу, відпасовує адміністрації рекомендацію. Ну, наприклад, перенести прогульніку відпустку з літа на зиму.

І якщо той популює ловити рибку улітку, то доведеться йому взимку рубати на Дніпрі ополонки. І під ногами прогульніка буде холодна крига. А він мріятиме про тепло...

І я раптом подумав: а чи не пора вже й справді піти назустріч прогульнікам? Подбати громадою, щоб під ногами у них завжди було гаряче. Так гаряче, щоб аж п'яти пекло! У всі пори року і скрізь, де з ними досі панькалися.

Л. ШИЯН.

Р. С. Вже наприкінці відрядження я зробив один нескладний обрахунок. І раптом зрозумів, чому й досі, хоч і черга підійшла, не маю «Запорожця». Цілу зміну, під час якої з конвеєра «Комунара» могла зійти «моя» машина, завод не працював завдяки прогульнікам.

Тому, дбаючи про громадські, а відтак і власні інтереси, я терміново засів за роботу — писати фейлетон про трудову дисципліну.

Л. Ш.

м. Запоріжжя.

ПРИГОДИ на лоні природи

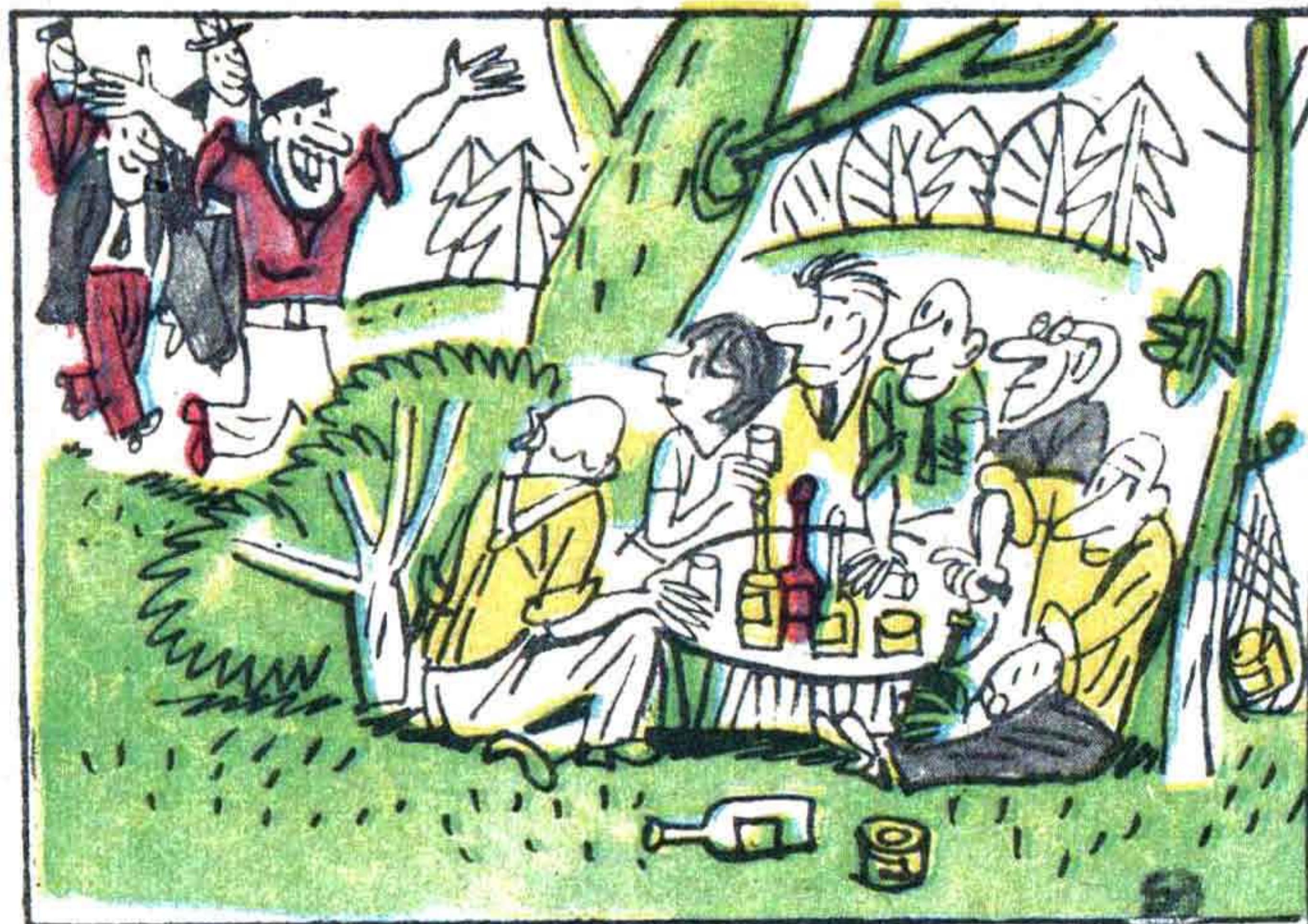
— От раніше гуляли, так гуляли! Бачите, за десять років ні травинки, ні листочків не виросло...

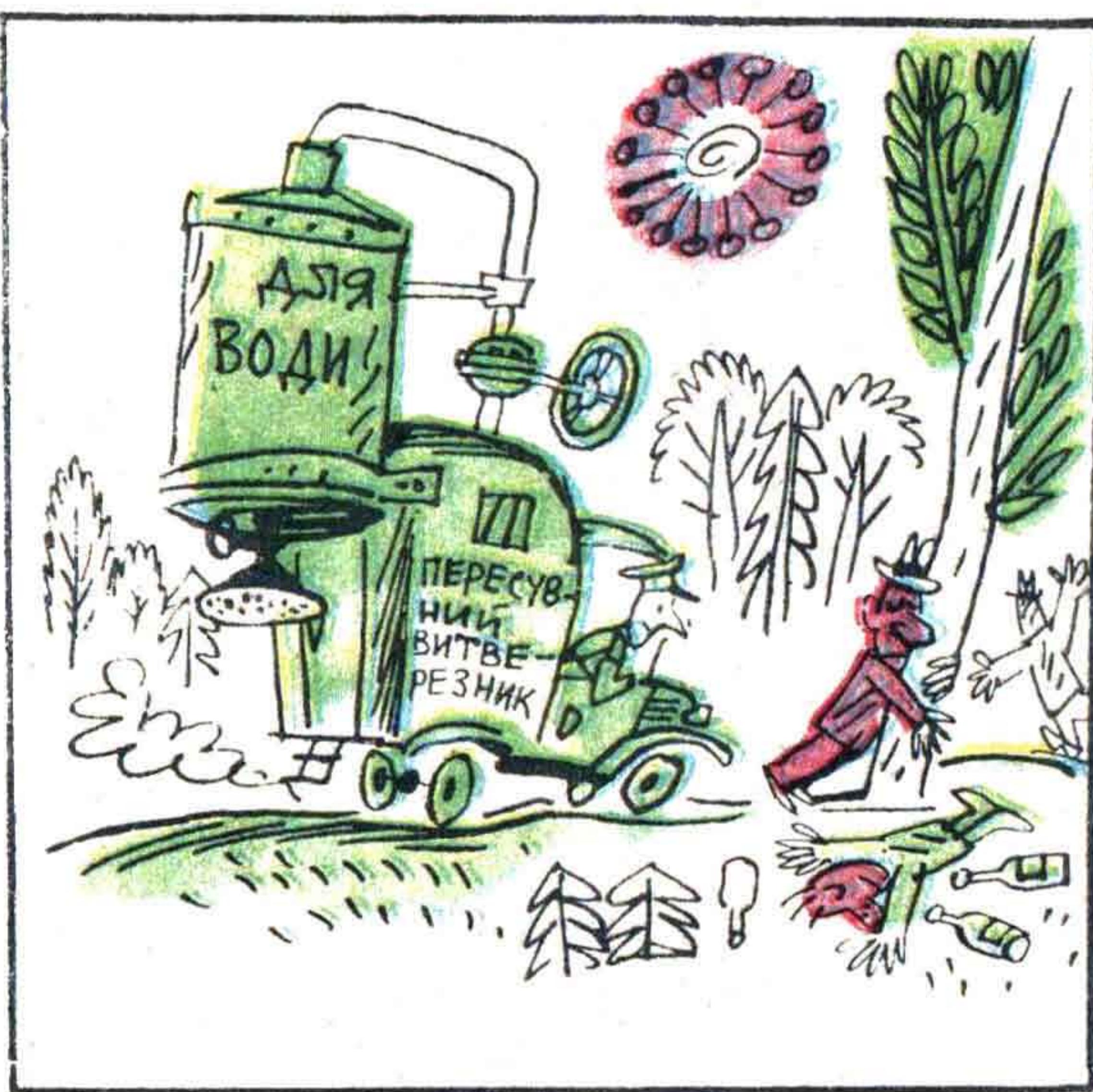
— Добряче ми вчора хильнули...

— Ти що!! Хіба не бачиш, що то не соловейко, а транзистор!

— Самим мало, — а тут ще цих шефів дідько приніс...

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— О господи! І тут наш сусід не вгамується!

В ДАЧА

ГУМОРЕСКА

Микита Гайвась думки свої висловлював завжди конче обережно. Не любив помилатися. І через те все на світі піддавав сумніву, ніби таким чином залишав за собою право на помилку.

Коли б його в суботу запитали, який завтра день, він неодмінно відповів би:

— Мабуть, неділя.

— Це точно?

— Напевне, точно.

Наче боявся: а що, як після суботи та настане раптом понеділок?

Своїй майбутній дружині він освідчився колись у такий спосіб:

— Можливо, я тебе кохаю...

Інакше він сказати не міг. Не хотів у такій важливій справі припуститись помилки. Бо хто напевне знає, що таке кохання? Може, це й не воно?

Така непевність в характері у нього з дитинства. Ще в школі він умів уникати категоричних суджень. Повторюючи таблицю множення, Гайвась ніколи було не скаже: «Два на два — чотири».

Він скаже:

— Мені здається, що два на три — шість.

Гайвась не любив точних наук. Тому, обираючи собі професію, він обрав таку, де був найбільший простір для сумнівів.

В інституті він виділявся своїм умінням посилатись на авторів і наводити цитати. Деяких викладачів це дратувало. До нього іноді прискіпувались:

— А яка ваша власна думка з цього приводу? Ви самі, взагалі, про що думаете?

— Думаю, що думаю, — відповідав Гайвась, поміркувавши.

І нікому не вдавалося збити його з пантєлику.

Після інституту він не зрадив своєї вдачі.

Якось йому довелось оглядати п'яного. Той ледве на ногах тримався.

— Можна запідозрити алкогольне оп'яніння, — зробив висновок Гайвась у найкращому лікарському стилі.

Так, він був лікарем. І почував себе прекрасно.

Колеги поважали його за обачність. Хворі — обходили.

Віталій КОВАЛЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ох, і привільно ж, спокійно жилося хапугам на м'ясокомбінаті та на заводі «Червона зірка» у Кіровограді. Поцупить хто добрячий шмат ковбаси, печінки чи цілий ковбик з м'ясокомбінату, а на нього, як впіймається, хіба пальцем насварять. У гіршому випадку відрахують вартість вкраденого, та на тому й квит. Такими ж методами виховували розкрадачів і на заводі «Червона зірка». От і розвелося там чимало таких, які без листового заліза чи без банки фарби віяк не хотіли за браму виходити.

Про це йшлося у фейлетоні «Я міняю професію» («Перець» № 22 за 1969 р.).

Заступник прокурора м. Кіровограда т. Махонько повідомив, що факти підтвердилися. Фейлетон обговорено на обох підприємствах. Злісих розкрадачів притягнуто до кримінальної відповідальності. Адміністрації м'ясокомбінату та заводу «Червона зірка» від пальця перейшли до більш рішучих заходів наступу на хапуг.

— Кинь йому що-небудь, щоб відчепився!

Може б, він і не зайшов до нас у редакцію, коли б «Гастроном» через дорогу не зачинився на обідню перерву. Рум'янощокий, дебелій чолов'яга так і пояснив свій візит:

— Гастроном зачинено, дай, думаю, зайду до вас, може, почую щось цікавенське, веселеньке.

— А може, ви щось веселеньке розкажете?

— Що ж вам розказать? В суботу весілля гуляємо, доночку заміж віддаю, то оце заскочив до вас у столицю на предмет закусі...

— На предмет чого?

— Закуски, значить. Випивка у нас своя, цукром, нівроку, не бідні, а закусь у гастрономі можна взяти. Мені небагато. Ковбаски сухої кілограмчиків п'ятнадцять-двадцять, вареної, цієї фершальської чи докторської, як там вона, кілограмчиків з десять, два-три окісті та й усе. Більше не довезу, здоровля не те. По тих автобусах як почнеш... Не те здоровля...

— Що ж не кололи нічого на весілля?

— Та вено й сказати, якось зараз вийшло з моди з тими свинями та телятами пацькатися. А ковбасу, ковбаски там різні начиняти — одна морока. Ми люди не бідні, можемо купити готовенське.

— Значить, грошей вистачає?

— Нівроку. Я роблю на гроши, жінка на гроши, синок на гроши, доночка на гроши. Тепер усі на гроши роблять. Пастух у нас, і той сто двадцять на місяць як льоду бере.

— Сто двадцять?

— Як льоду! Племінник мій радіоінженер, працює тут у вас у місті, має дев'яносто, а пастух наш сто двадцять. Влітку торік правління щось було вивернуло до нього кожуха. Хотіли сто на місяць покласти. То він в контору батога свого приніс, на стіл голові колгоспу поклав і каже: «Пасіть самі!»

— А голова що ж?

— А що ж голова? Сам пасти не буде. Залишив сто двадцять. Знову ж таки, коли голова бере чотириста п'ятдесяти, то чому пастух не може взяти сто двадцять?

— Чотириста п'ятдесяти?

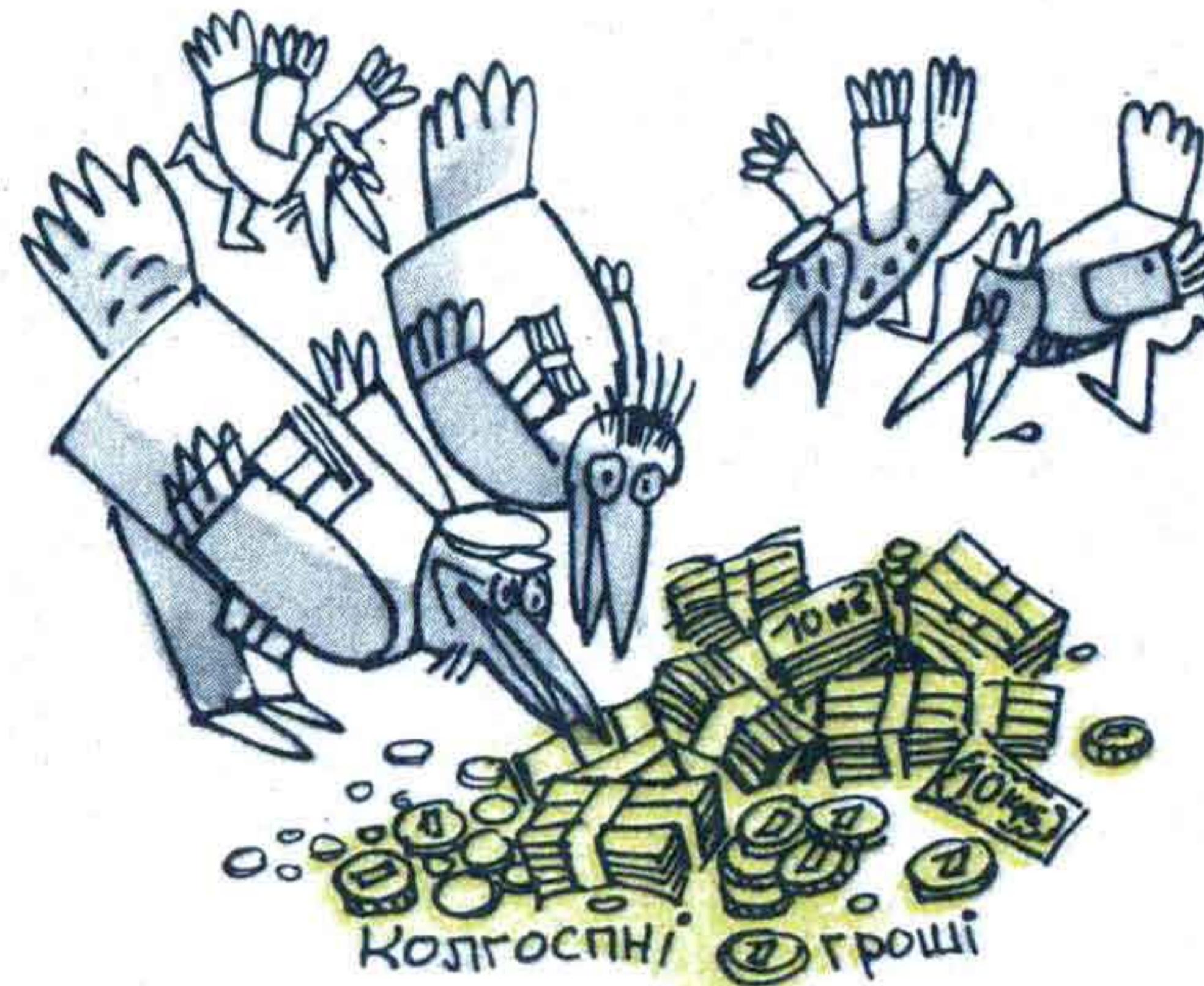
— Так це що! Наш іще середняк, можна сказати, є такі, що й по п'ятсот беруть, і по шістсот, а окремі, котрі що й до семисот сягають. Бухгалтери є такі, що по п'ятсот беруть на місяць. От ви скажіте мені, скільки має бухгалтер на великому заводі?

— На такому, як Харківський тракторний, карбованців двісті сорок має.

— Ну от. Так то ж яка робота! Там кінську голову треба мати, щоб все позаписувати, повиравховувати, а наші, ні сіло, ні впало, вдвічі більше мають. І це ще не все. А премії! Премії у нас, знаєте, які беруть? П'ять окладів та ще п'ять окладів, та ще... Е ні, більше тринадцять окладів не можна. Закон такий є...

— А коли б закону не було, то брали б і більше?

НЕ ЗАГНУВ, НА ЖАЛЬ, ДЯДЬКО...

— Чого ж? Дають — хапай, а б'ють — тікай. Двадцять п'ять окладів можна взяти, як льоду. Премії, знаєте, як робляться? От, к приміру, має колгосп триста п'ятдесят га буряка. Так? В документах пишеться: з трьохсот гектарів урожай на цукроварню йде, а з п'ятдесяти гектарів худобі на корм ніби залишається. Це на бамазі. А насправді побачить худоба той буряк на кінського Юрія. Він, голова себто, з усіх трьохсот п'ятдесяти гектарів на цукроварню буряк вивезе, запишут в бамажках, нібито з трьохсот га врожай, от тобі й премія за високу врожайність. Маєш п'ять окладів, обкладайся з усіх боків. Аякже! Як льоду!

— І у вас у колгоспі?

— Е ні, за свій колгосп казати нічого не буду, бо ви ще у критику пустите, а мені з людьми жити... А от у Богуславському районі, тут таки на Київщині, в колгоспі ім. Жданова, де мій свояк працює, ще не такі колеса гнуть. Там, брати мої, преміюються, вж гуде. Є за що, нема за що — преміюються. Головою у них Байбарза Іван Трифонович, це він такі порядки завів. Якось минулого літа ревізія налетіла — ляси а виявляється, керівництво колгоспу перебрало 18310 карбованців! Як льоду! Отак собі авансиком, авансиком діло, і перебрали. Голова премію взяв 1225 карбованців, головний бухгалтер Кудін узяв премії 1430 карбованців, заступник бухгалтера Толочко 1216, ну й інших преміями не зобидили. Ну, премії, то премії, це по документах, це законно — бери. Але нашо ж ти з

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор П'ятихатського автопідприємства № 03138 Гапоненко В. І. мав досить своєрідні риси характеру. Йому завжди аж свербіли руки що-небудь комусь подарувати. Оскільки він увесі робочий час був на підприємстві, а не вдома, то й під руку для подарунків здебільшого потрапляли то автобуси, то деталі до них. Часом ще зазвім спріяні машини, окрім вузли перекочовували в різні організації.

Сигнал про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Як повідомив заступник голови Дніпропетровського обласного комітету народного контролю т. Рогоза, факти підтвердилися.

За порушення порядку вибракування автотранспортних засобів і допущену безгосподарність Гапоненка В. І. з роботи знято.

колгоспної каси, як із власної кишені, аванси цупиш? Діти плачуть? На хліб не вистачає? Ні, цуплять. Премії, вони теж такі... вони липові бувають. Ось у них таки, в колгоспі імені Жданова головбух Кудін занизив фактичні затрати кормів на 44 тисячі карбованців, і що? Ціна центнера молока нібіто знизилась на руб вісімдесят, а прибуток відповідно підстрибнув на 35 тисяч. І премії за прибутковість липові, але гроши в кишеню кладуть не липові, справжні. Або лупанили хлопці по шість окладів премії за огорнини, а за насінники премія не положена, це я добре знаю, закон такий є. А позаторік що там було? Лупанули по шість окладів за рахунок держави: за перевиконання плану продажу буряка. Здалося мало. Не обклалися. То взяли ще по 7—8 окладів за рахунок колгоспу.

— А як же ж закон — не більше тринадцяти окладів?

— Закон що? Закон собі є, а вони собі обкладаються. Та коли б ще за діло обкладалися — преміювалися, а то план виконують на процентів вісімдесят з гачком, а премії беруть як за перевиконання. Там про виконання мови нема, до перевиконання гай-гай, скільки, а вони преміями обкладаються. Гнуть хлопці колеса! Оце якася комісія-ревізія з району до них приїхала, то Іван Трифонович, голова Іхній, на поріг ту ревізію не хотів пустити, розмовляти з ними не захотів. Характер! А підписати акти? Що ви? Так і не підписав. Правда, вже коли з райкому втрутись, довелось йому корбу в другий бік розкручувати. Характер свій він до кишені заховав, а з кишені почав гроши вимати і до колгоспної каси назад класти. Ті, значить, грошки, що брав, як свої. І сам брав, і другим не заважав брати. Тепер доводиться повернати. Отак сам голова перебрав 6927 карбованців, заступник його — 3482, головбух — 1987, заступник головбуха — 1216, головний економіст — 739, головний інженер — 700, головний агроном — 496 карбованців, а не головні хто вже там скільки зміг. Такі діла. Ой, забалакався я з вами, а там уже, мабуть, гастроном відкрився. Побіжу. Вибачайте, натуркав вам повні вуха. До побачення!

І пішов.

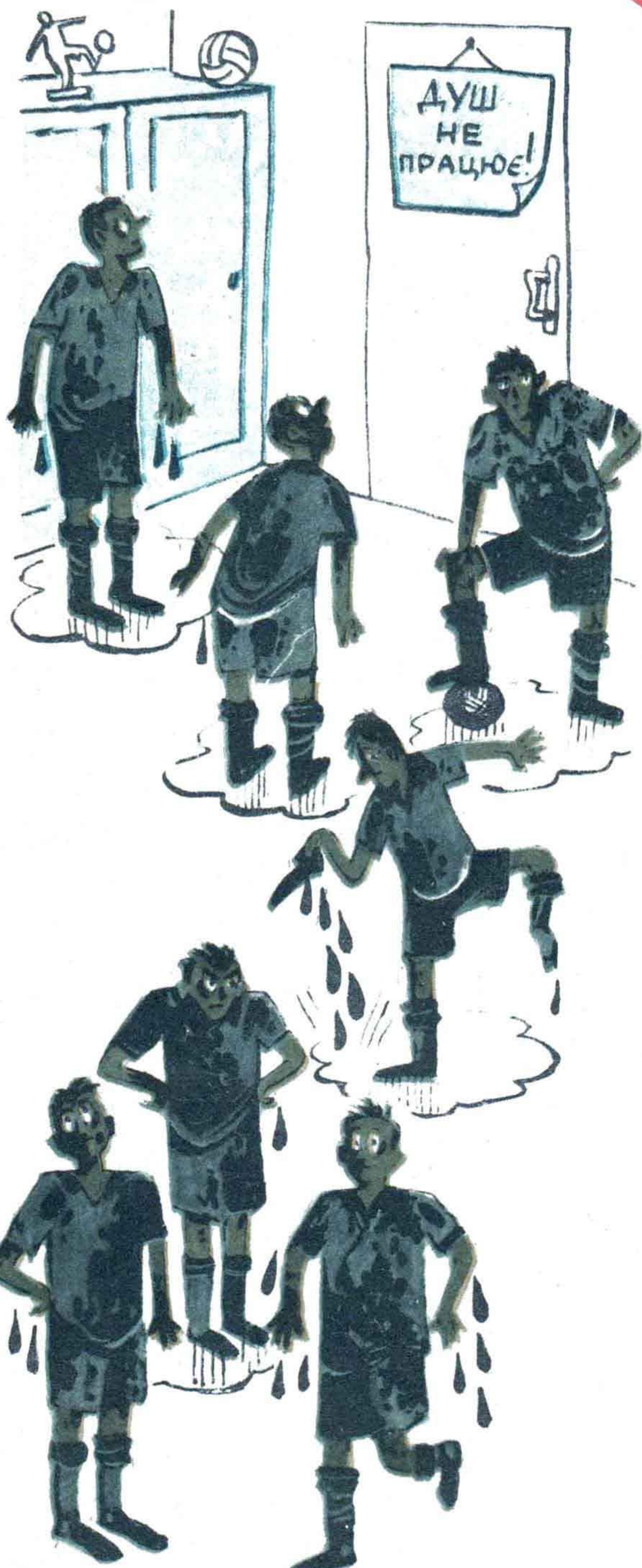
* * *

Скрізь є скептики. Є вони і в нас у редакції. Коли рум'янощокий пішов, хтось сказав:

— Загнув, мабуть, дядько...

— А може, й не загнув? Давайте перевіримо. ...Перевірили. Колгосп ім. Жданова Богуславського району на Київщині перевірили, і виявилося, що не загнув, на жаль, дядько. Свояк його, видать, добре поінформований, бо все підтвердилося до копієчки. Це в колгоспі ім. Жданова. А в інших колгоспах по Україні як? Будемо по змозі цікавитись. Тільки ж — колгоспів он скільки, а редакція — одна. Може, ще хтось нам допоможе?

Г. ЛОЗУН.

Після весняного футбольного матчу.

Тим, хто був присутній на ківському турнірі чемпіонату країни з волейбола, надовго запам'ятає цей поєдинок. Відбувався він у... команді харківського «Буревісника».

Проходив він так. Під час чергового матчу гравець зіграв неточно. Тренер із своєї лави кинув:

— Дурень!
— Від такого чуло! — негайно парирував гравець.

Ще одна помилка.
— Недотепа! — вже кричить тренер, і гравець не затримується з відповідю:

— Сам такий!

Наставник команди підхоплюється з лави і репетує:

— Вижену під три корти!

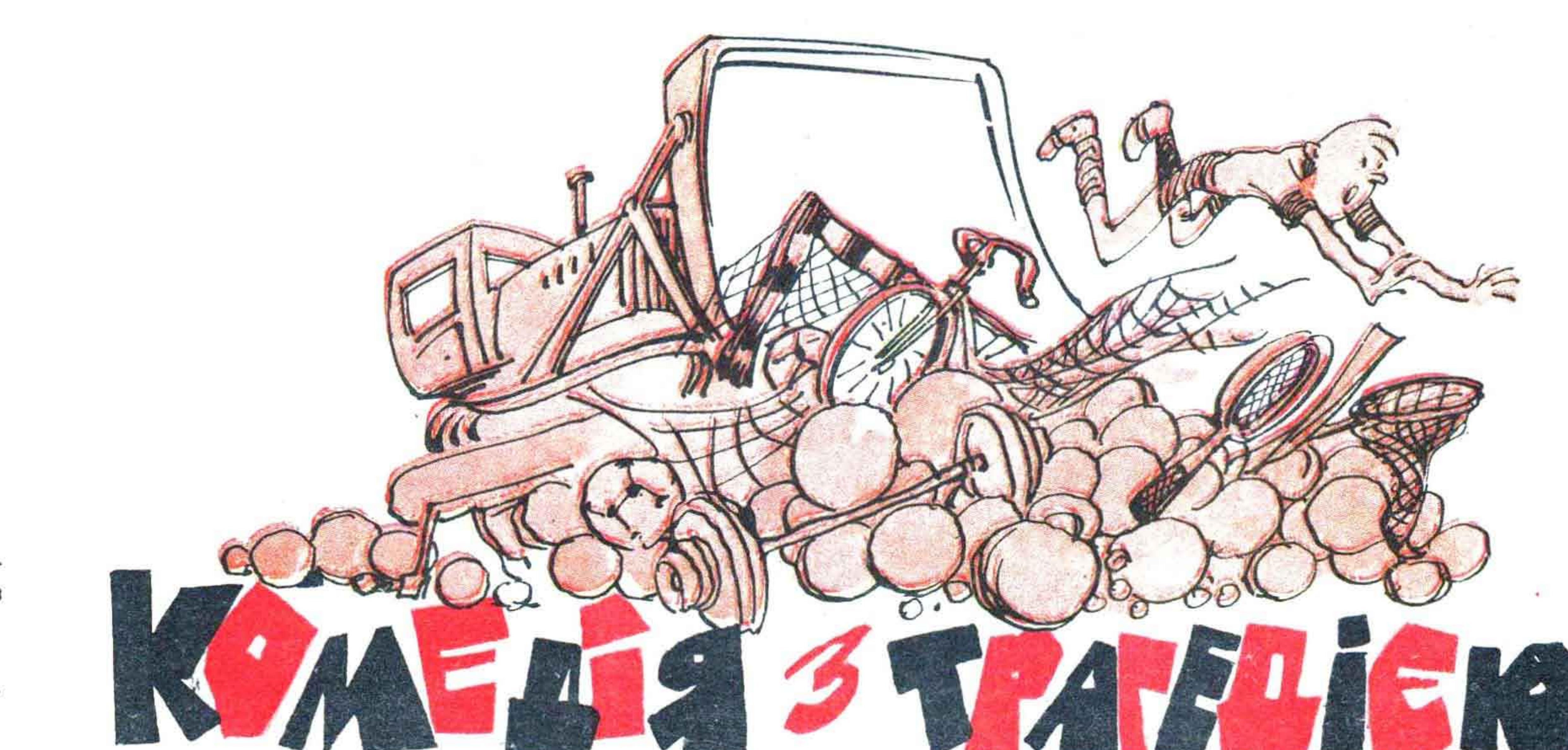
Гравець, забувши про матч, кидається до нього з кулаками.

Хлопчики на трибунах речуть, свистять — скандал у багородному сімействі! Дорослі глядачі здивовано дивляться на суддів: коли ж вони втрутяться? А команду трусили, вона втрачала очко за очком, а з ними і перемогу...

Далеко за межі Харкова розходиться слава про філологічні дуелі між гравцем і тренером цієї команди. Звичайно, не завжди вони проходять саме так, як описано вище. Інколи — м'якіше, інколи — грубіше. Усе залежить від настрою гравця «Буревісника» — заслуженого майстра спорту СРСР Юрія Венгеровського та тренера команди — заслуженого тренера СРСР Василя Титара.

Еге ж, не завжди так проходять. Але завжди ці чвари не мають нічого спільног зі спортом.

М. МИХАЙЛОВ.

Хоч спортивну інституту всіх бажаючих оздоровити не вмістить, а з членів групи здоров'я олімпійської команди не сформуєш, проте В. М. Шурко зробив хорошу справу. Та поки що поговоримо про справи не дуже хороши.

Є в Одесі стадіон «Спартак». Сорок років тому своїми силами збудували його одеські комсомольці. Сорок років він вірою і правою служив багатьом поколінням спортсменів. А ще був поруч зі стадіоном велотрек. Збудований у ті ж роки. Був, та загув. Загуділи бульдозери і знесли його з лиця землі. Бо на тій землі за рішенням міськвиконкуму мав виrostи театр музичної комедії. Добровільному спортивному товариству «Спартак» повернули 97.314 крб. (балансова вартість велотрека) і сказали:

— Реконструюємо місто. Велотрек мусимо зністи. А ви докладіть грошей і збудуйте собі новий, сучасний...

Легко сказати — «докладіть і збудуйте сучасний». До сучасного велотрека треба докласти ще мінімум десять разів по стільки. Щоб докласти цю суму до будівництва, товариство «Спартак» мусить її спочатку звідкільсь викласти. А звідкіля?

І вийшло так, як у того невдахи господаря: старати хату продавати, а потім сидів просто неба і збирати гроши на нову.

Невдаха господар міг і посидіти. Відпокутувати за те, що мав на вязах не голову, а гарбуз. А за

поки що не знесли. Чи не було під руками бульдозерів, чи не вистачило на те часу. Та 273 тисячі карбованців (балансова вартість стадіону) поки що не викинуті на вітер. А кілька десятирічних любителів спорту поки що не позбавлені основної спортивної бази. Поки що. Бо раз є рішення, то, очевидно, колися його доведеться виконувати.

Заводським спортивним спорудам в Одесі знесення не загрожує. Навпаки. Керівники підприємств дбають про їх будівництво, урочисто відкривають, а потім...

Директор заводу імені Жовтневої революції І. В. Ліптуга перетворив спортивний зал на гуртожиток. Ще й авторитетно заявив: «За те, що я зайніяс спортивний зал під гуртожиток, мені, щонайбільше, відпливати догану. А за те, що я не виконаю плану, мені відкрутять голову».

Таким же робом подбали про свої голови і директор заводу ім. Дзержинського І. П. Стрижаков, директор заводу запчастин Г. І. Піщанський, директор автоскладального заводу А. М. Костик. Правда, останній для більшої безпеки своєї голови ще й стадіон заставив машинами. А директор фабрики музичних інструментів І. П. Сохольський спортивний майданчик засипав вугіллям, а в спортивному залі сушить лісоматеріал.

В центрі Одеси є склад тютюнової фабрики. Давно вже було рішення Жовтневого районному комітету про те, щоб цей склад звільнити і переобладнати під спортивний зал. Та директор тютюнової фабрики В. В. Бурячковська каже: «Мені поки що на голову не капає».

Як бачимо, усе з'язано з головами. Один бойтесь, щоб йому не відкрутили голови, в інших взагалі голова не болить за спортивні споруди. Як-от, скажімо, керівництву Одесько-Кишинівської залізниці.

Півтора року тому на стадіоні «Локомотив» завалився легкоатлетичний манеж. Півтора року обласний комітет по фізкультурі і спорту просить: «Відремонтуйте. Легкоатлетам тренуватися ніде». Та керівництво і вусом не веде.

Не будемо стверджувати, що керівники цих одеських підприємств у ставленні до спорту беруть приклад із керівників міста. Повернемося до організованої при міськраді групи здоров'я. Кажуть, що у цій групі зміцніше здоров'я і головний архітектор Одеси В. К. Головін. В. К. Головін працює над проектами реконструкції міста. І називає його «містом майбутнього».

Усе це добре. Треба і проектувати, і реконструювати. Треба дивитися у манбутне. Та не збувати при тому й про сьогоднішні насуши проблем.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

М. Одеса.

Захопився...

МИШОЛОВКА

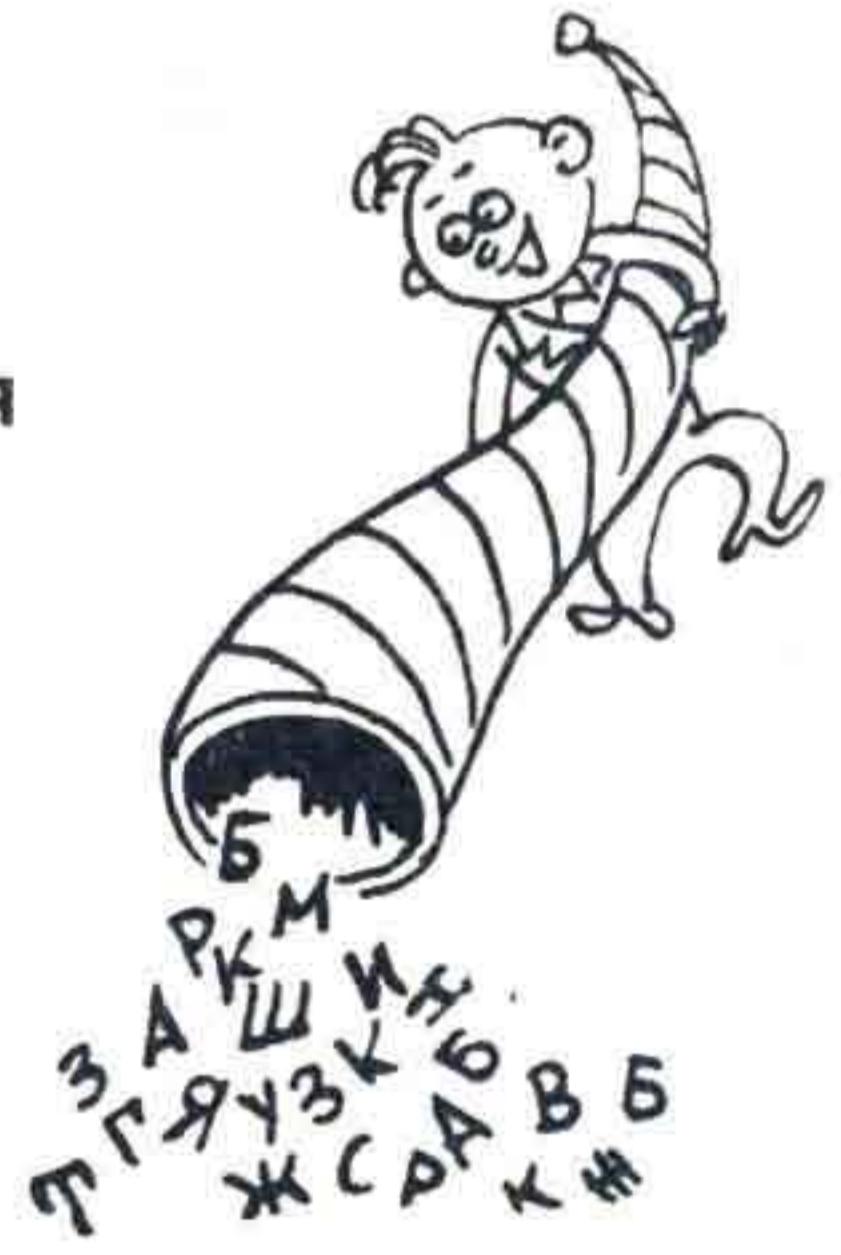

Це не казка, не примовка,
Це правдива дивина:
В лісі бродить мишоловка,
Невблаганна і страшна.
У густу траву залізе,
В час, коли її не ждеш.
В ній і голки залізні
І заліznі зуби теж.
Мишоловка бродить всюди,
Де бур'ян, де бурелом.
А її, говорять, люди
Називають... єжаком.

СИНИ ЧИ ДОЧКИ?

(Скоромовка)

— Це сини,
Синице,
Це сини
На гілляці всілися
Рядочком?
— Не сини,
Лисице,
Не сини,—
Це рядочком
Всілися
Дочки.

Микола ПЕТРЕНКО.

Перша

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Загадка Перченята

БУКИ І КРУКИ

Через гай летіли круки
І усілися на буки.

Як на бук сів крук та крук,
То лишився вільний бук.

Як по однім сіли круки —
Одному не стало буків.

Скільки було круків,
Скільки було буків?
(тпн 694кдн інтон ! икыдн)

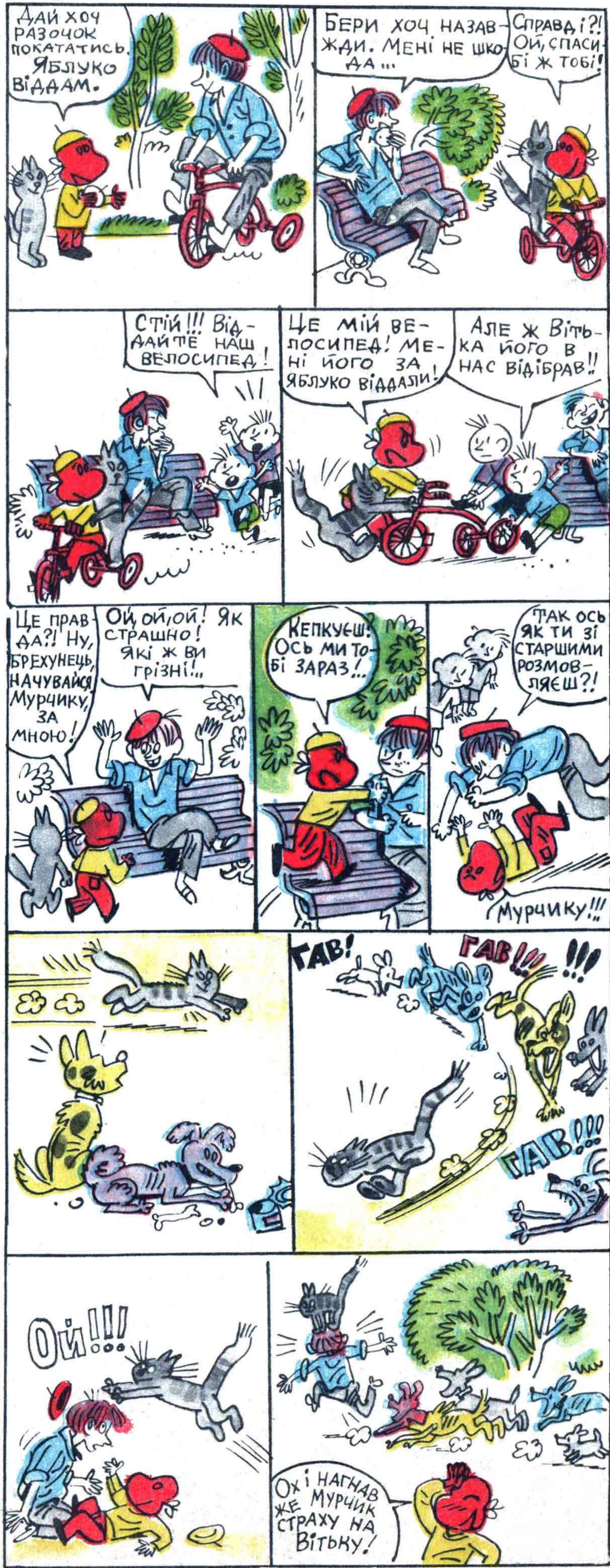
БІДА

Сергійко прокинувся серед ночі і ну плакати.
— Що тобі, синку?.. — підхопилася мати.
— Я стою в черзі по морозиво, а грошей не-ма-а...

Р. ПИМЕНОВА.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

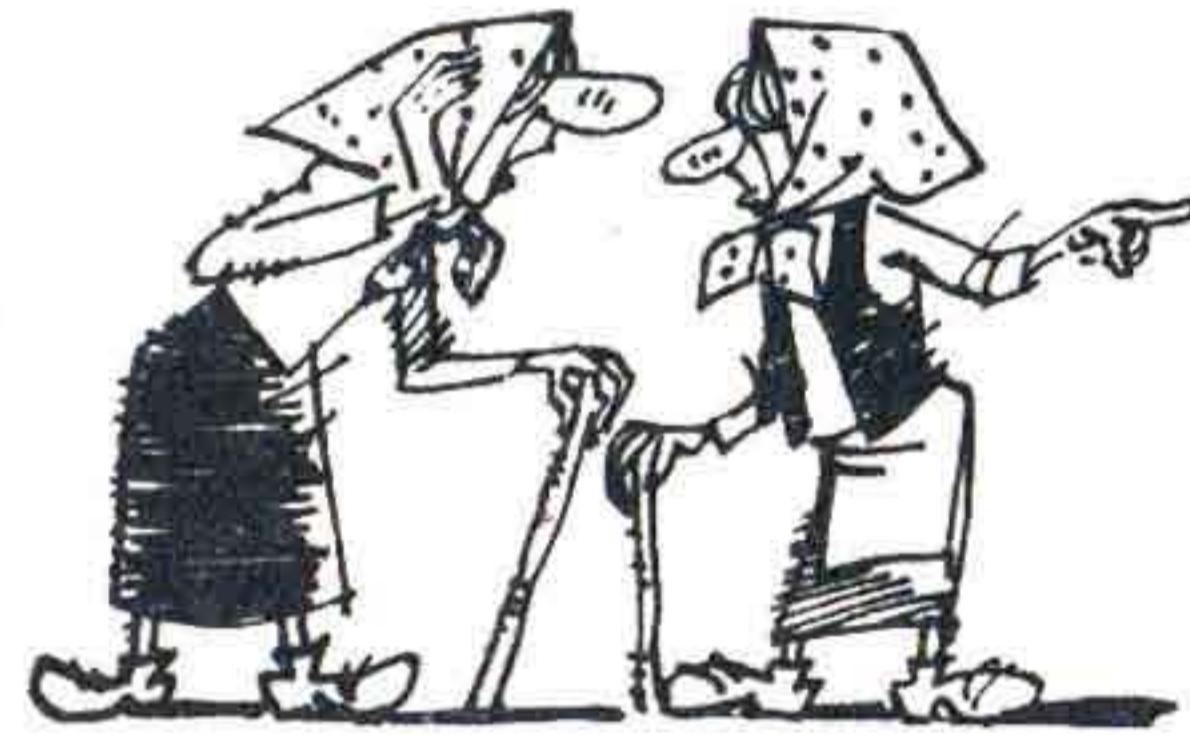

ХІБА ТО ЛЮДИНА!

— Кумасю, от горе мені на старість — недобачати стала. Он бачу, що пішла людина, а хто саме, — ніян не візнаю.

— А бодай вам, куму, та хіба то людина? То ж мій зять!

Повідомив М. І. НІКОЛЮК з м. Вінниці.

НЕ ПЕРЕСКОЧИВ

Мати: — Сину, глянь на свій костюм! Говорила ж я тобі, щоб не перескакував через калюжну.

Син: — А я, мамо, й не перескочив.

МРІЯ

В одному американському парку лежать двоє безробітних на лавках. Один питає другого:

— А що б ти зробив, якби виграв мільйон доларів?

— Купив би шкіряні крісла для цього парку...

Надіслав І. ТАХАСЮК з с. Заводівки Горностаївського району Херсонської області.

У ПРИЙМАЛЬНІЙ КОМІСІЇ

— Молодий чоловіче, у вас лише один рік трудового стажу, — сказали юнакові в приймальній комісії інституту.

— Так, але за цей час я виконав дві річні норми.

Повідомив Ю. О. ТКАЧ з с. Здовбичі Здолбунівського району Ровенської області.

ХТО ДО ЧОГО

Розмовляють чоловіки, синих учаться в інститутах.

— Мій Вася, — говорить один, — як напише листа, то завжди мушу до словника заглядати.

— Ви щасливий, сусіде, — відповідає інший. — А мій Петрусь як напише, то я мушу кожного разу до ощадної каси заглядати.

КОМАР УКУСИВ

— Чому у тебе забинтована голова?

— Комар укусив.

— І ото так забинтувався?

— Чого ти дивуєшся, адже мій брат убив того комара лопатою.

Записав Г. РИЖКОВ з с. Баштанки Миколаївської області.

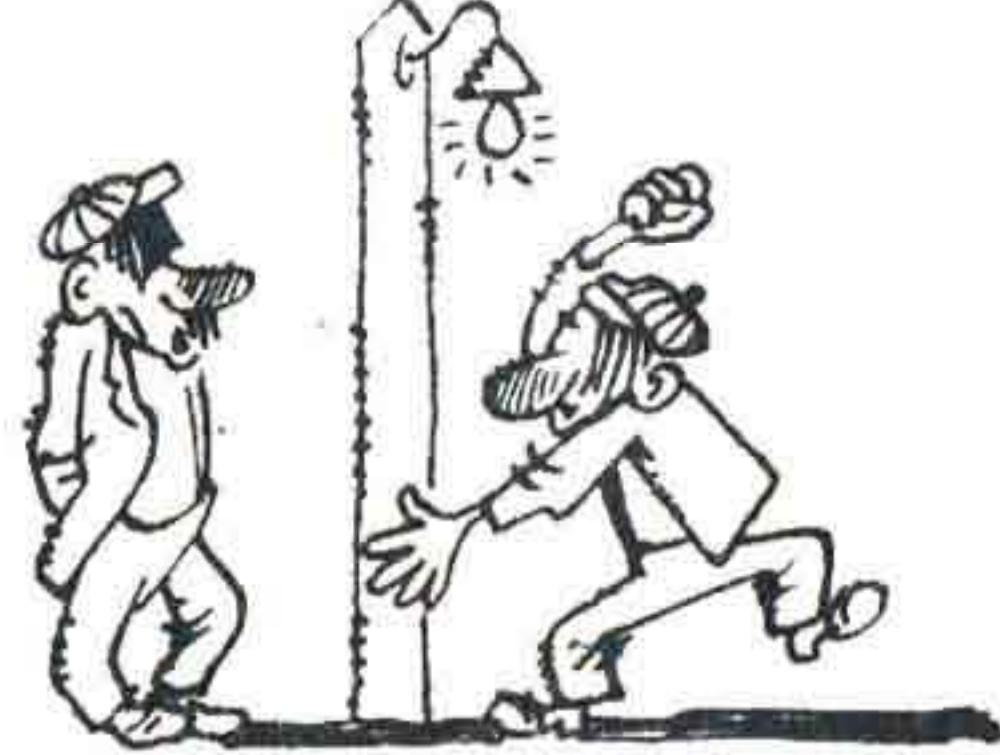
НЕ ХОЧУТЬ ВІДЧИНЯТИ

Стойте п'яний під стовлом і гамселять по ньому кулаками з усієї сили. Підходить другий п'яний і питає:

— Що, нема нікого дома?

— Та ні, — відповідає той, — світиться. Не хочуть відчинити.

Повідомив О. КУЗЬМИЦЬКИЙ з м. Дніпродзержинська.

УРОК ПОЛІТИЧНОЇ ГЕОГРАФІЇ

Перченя у нас хоч і мале, але допитливе. Радіо слухає, між дорослими вештається, теж прислухається, що на світі білому робиться. Ось якось і каже татові своєму, Перцеві:

— Покажи мені, тату, на глобусі Ізраїль.

— Нащо він тобі здався?

А воно начуване, що є тана країна на світі, — покажи і край. Глобус маленький, трохи більший яблука. Крутів його Перець на всі боки, крутів, ледве знайшов той Ізраїль. Це вам не Австралія, що одразу в очі кидається. Де Ізраїль, показував на глобусі Перець. Перченяті шпилькою, бо пальцем не вийшло. Палець Ізраїль закрив цілком, але Перченя Ізраїль не бачило. А шпилькою, моли самим кінчиком показувати, нічого, вийшло.

Коли Перченя Ізраїль своїми очима побачило, воно велими здивувалося:

— Отака мала державка, і на всіх налітає, і всіх лякає, і загрожує, і наяві бомби скидає?

— Е-е, хлопчику, — почав пояснювати Перець, — тут штука дуже хитра, не для твоєgo дитячого розуму. Але я тобі спробую пояснити прикладно. Колись злодій, боясняк і грабіжник танку штуку практикували. Самі засядуть під мостом, а на дорогу шмарнача, недорогого посилають. Той шмарнач зачуханий, гнидяйкий таний, що дай йому щигля в лоб, він і витягнеться. Але шмарнач здорового, сильного дядю на дорозі перепиняє і каже: «Дядю, зніміть свого годинника, я хочу погратися». Дядя йому у відповідь: «Іди, іди, хлопчуку, бо я зараз не годинника зніму, а зараз паска зніму, і будеш ти в мене, хлопчуку, бідний». Але воно, шмарнатае, до очей скаже: «Знімай дядьку, годинника!» і тільки хоче чоловік за паска взятися, тут з-під мосту дорослі зарізані з ножами вилазять, чоловікові ножа до горла: «Ану віддай годинника, не дратуй малого!» Що тут відіш? Годинник дрібниця, але отаким-от робом грабіжники сучасні навчилися цілі міста і землі чужі захоплювати.

Перченя замислилось. Не звав Перець, чи зрозуміло воно прикладне пояснення, чи ні. Подумавши запитало:

— А Моше Даян хто? Про нього дядя з телевізором говорив.

— Це такий генерал Ізраїльський. Одноокий.

— Як пірат?

— Мало сказати «як пірат», він і є пірат. Дарма, що на плечах погони генеральські, а замашки піратські. Навіть гірше пірат. Пірати з дітьми не воювали, а Моше Даян посилає літаки, щоб бомбили вони арабські школи.

Дитина є дитина. Відповіси на одне запитання, а іх у неї десятки. І питань, і прохань. Просить Перченя:

— А тепер, таточку, покажи мені на глобусі сіонізм.

— Що, що, що?

— Сіонізм покажи на глобусі. Є такий, чув по радіо.

— На глобусі його немає.

— Але ж він є?

— Він то є, але на глобусі його немає, бо це не держава, не країна, а... Ну, як би тобі пояснити краще? От я тобі розповідав про тих грабіжників, що під мостом сидять, а поперед себе шмарнатаого хлопчика посилають. Так отим грабіжникам, щоб грабунок свій виправдати, треба щось придумати. Вони й кажуть: «Ми найкращі, ми найрозумніші, зберемося в один гурт, і все, що нам сподобається, буде нашим і наше зверху буде завжди, бо ми тан хочуємо. Ми у бога теля з'їли і бина з'їмо, а іншим людям нічого не дамо, бо інші люди взагалі не люди, а таке щось збоку приший-прилатай». Оце і є сіонізм. Про нього ще кажуть, що сіонізм це фашизм сьогодні.

— А грабіжники під мостом сидять?

— Е, коли б то тільки під мостом! Сидять вони і в Америці, сидять і в Англії, і в Західній Німеччині сидять, в інших країнах подекуди сидять, Моше Даянові допомагають, літаки дають йому, танки дають йому, а він і дметиться, як жаба на вогонь. Ну, що тобі ще на глобусі показати?

— Спасибі, таточку, інші країни я сам знайду.

На тому й скінчився предметний урок політичної географії.

На уроці був присутнім В. МИКОЛЕНКО.

Ноћајки чуни порядки

УСЕ ДУЖЕ ПРОСТО

Західнонімецькому ювелірові-мільйонерові Куртові Келлеру не давало сплати питання: чому робітниці не носять брилянтів?

«Я не бачу причин, — заявив пан Келлер, — чому на руці ткалі чи сантітарки не може красуватися наблучка або перстень зі справжнім брильянтом».

Нарешті панові Келлеру одлягло од

серця — докумекав, у чим справа. Виявляється: «Жінка з робітничої сім'ї не насмілюється зайти в ювелірний магазин. Просто не звикає!

Отаке-то воно, значить. Якби звична була та ще й хоробрість, то ходили б оті сантітарки, ткалі чи сантітарки, в брилянтах, що твої мільйонерші. Гроши, звичайно, тут ні при чому.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Трибуна Яна Сміта.

Вередливий народ пішов!

Що б ото мені не казали, а я давно вже переконався, що цивілізація розбещує людину. Спробуй догодити, приміром, мешканцям села Гайворон, що у Бахмацькому районі на Чернігівщині. Не встигли для них спорудити новенький, гарненький Будинок культури з усіма, як-то кажуть, вигодами, а вони відразу й залементували: давай мерщій кіно у тому Будинку!

Ну, хіба не можна спокійно собі почекати, поки дирекція районної кіномережі надумається встановити у кінозалі нову апаратуру? Можна. (Тим більше, що апаратуру ще восени привезли). А кіно можна подивитися поки що й у старому клубі. Так ні ж, запаніли; кажуть, клуб той холодний, стіни ще з зими наскрізь промерзли — на місці не всидиш... Раніше, бачте, нічого, сиділи, а тепер — уже й не всидять!

Вередливий народ пішов, вередливий...

Отака ж цивілізована нетерплячка бере і мешканців села Голенищевого Летичівського району на Хмельниччині. Там теж восени новий Будинок культури відкрили — просторий, двоповерховий. Чого їще людям треба? Так ні — і Ім подавай кіно! Керівники і районної, і обласної кіномережі не раз уже терпляче пояснювали, що не можуть вони зараз придбати кінопроекційного апарату, немає на це коштів... Думаете, вгомонилися? Правління місцевого колгоспу й собі: дозвольте нам за артільні кошти апаратуру придбати! А банк не дозволив. І вірно зробив. Бо нічого колгоспні гроші на всяки там фіглі-міглі розтринькувати. Сьогодні їм, бачте, нової кіноапаратури забажається, а завтра, дивись, Київський оперний театр переманять до себе та теж, чого доброго, за артільний кошт утримувати почнуть...

Ні, що ви не кажіть, а розбещує людей цивілізація. Дуже розбещує.

В. БОЙКО.

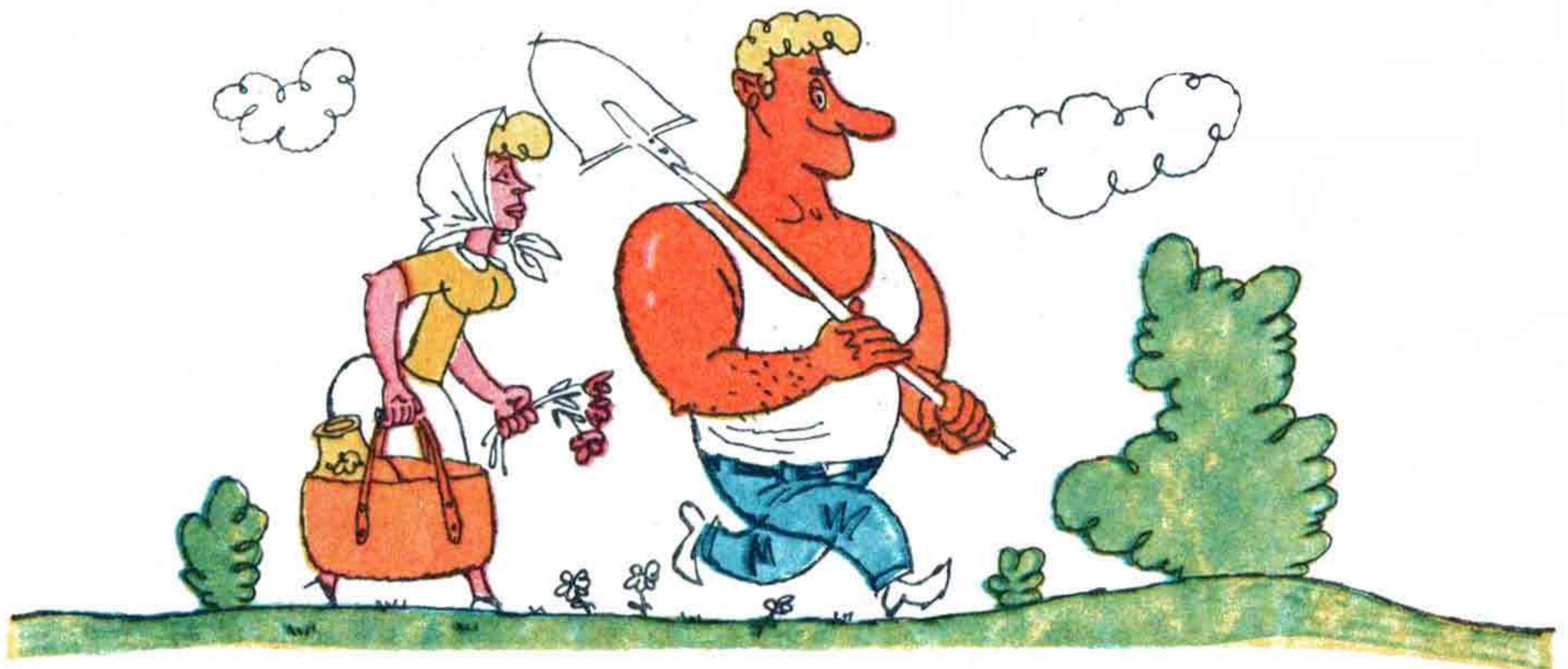
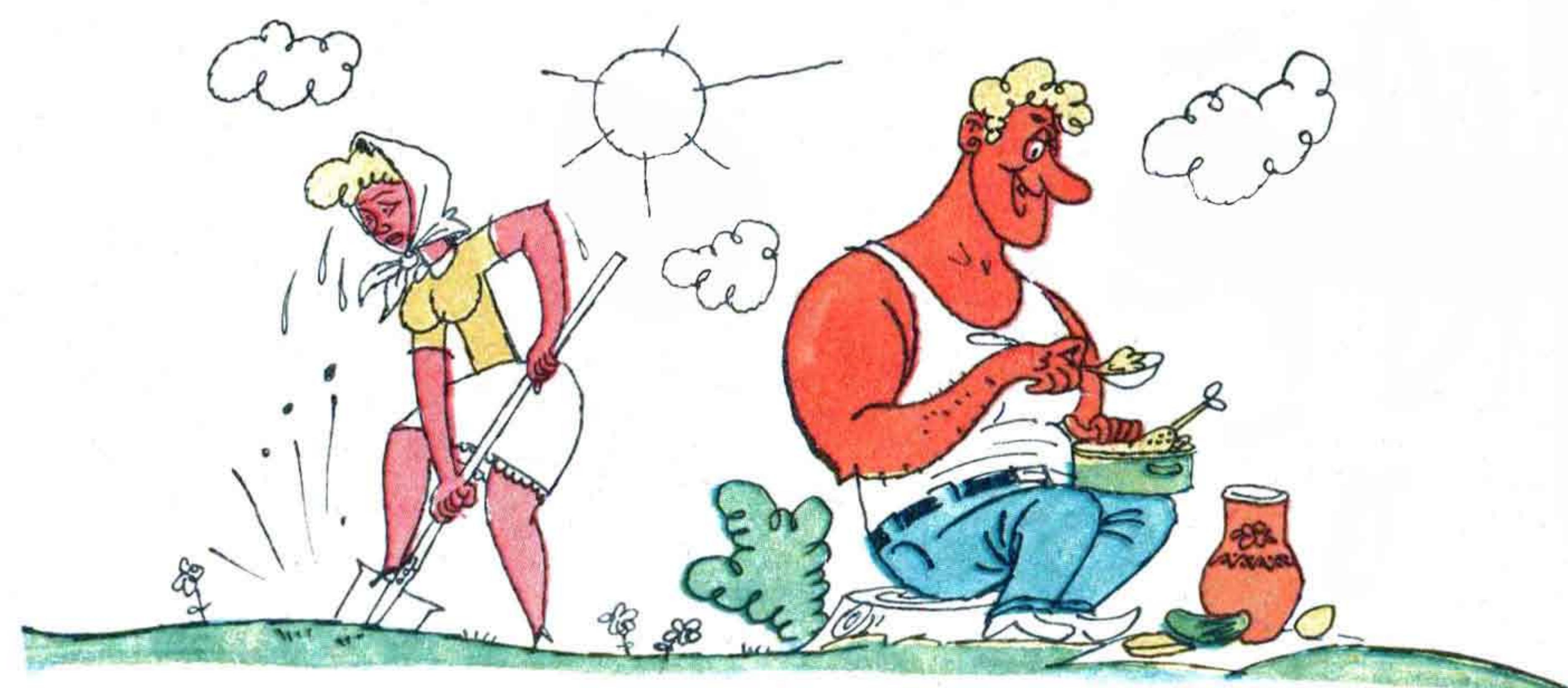
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівникам торгівлі Бершадського району на Вінниччині дуже хотілося, щоб виконання плану товарообороту росло, як на дріждах. Від бажання перейшли до діла. Завезли у магазини дріжджі і почали продавати їх з добрячим навантаженням. Купує тітка пачечку дріжджів за 7 копійок, а їй ще банку консервованих кабачків додають. У сім разів дорожче

від тих дріжджів. Ну, й пішла торгівля. І екарги Перцеві теж пішли на таку торгівлю.

З Вінницької облспоживспілки повідомили, що ці факти мали місце.

За нездовільну організацію торгівлі в районі завідувачем торговельним відділом райспоживспілки т. Вайнера А. П. з посадиувільнено.

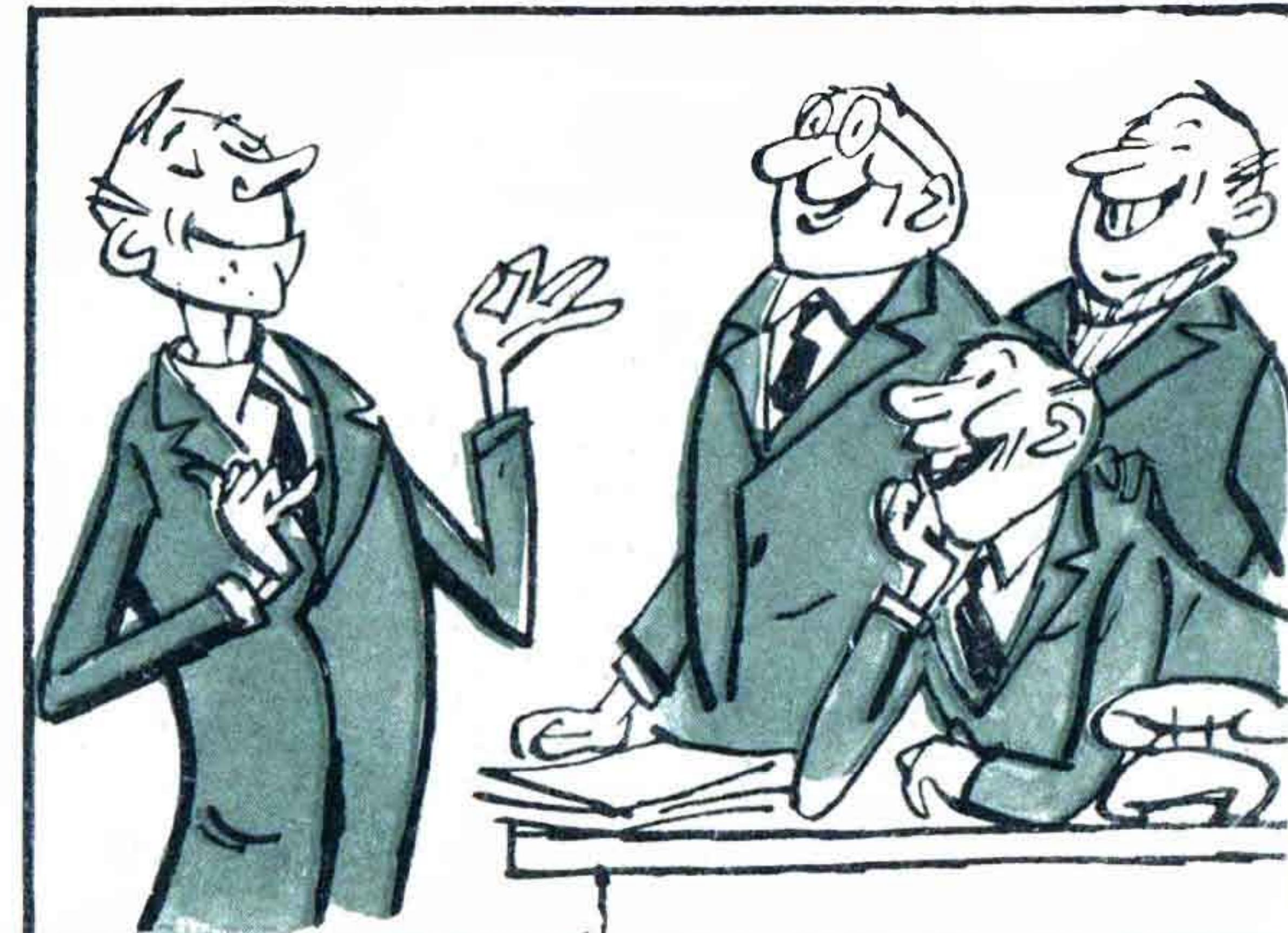

Без слів.

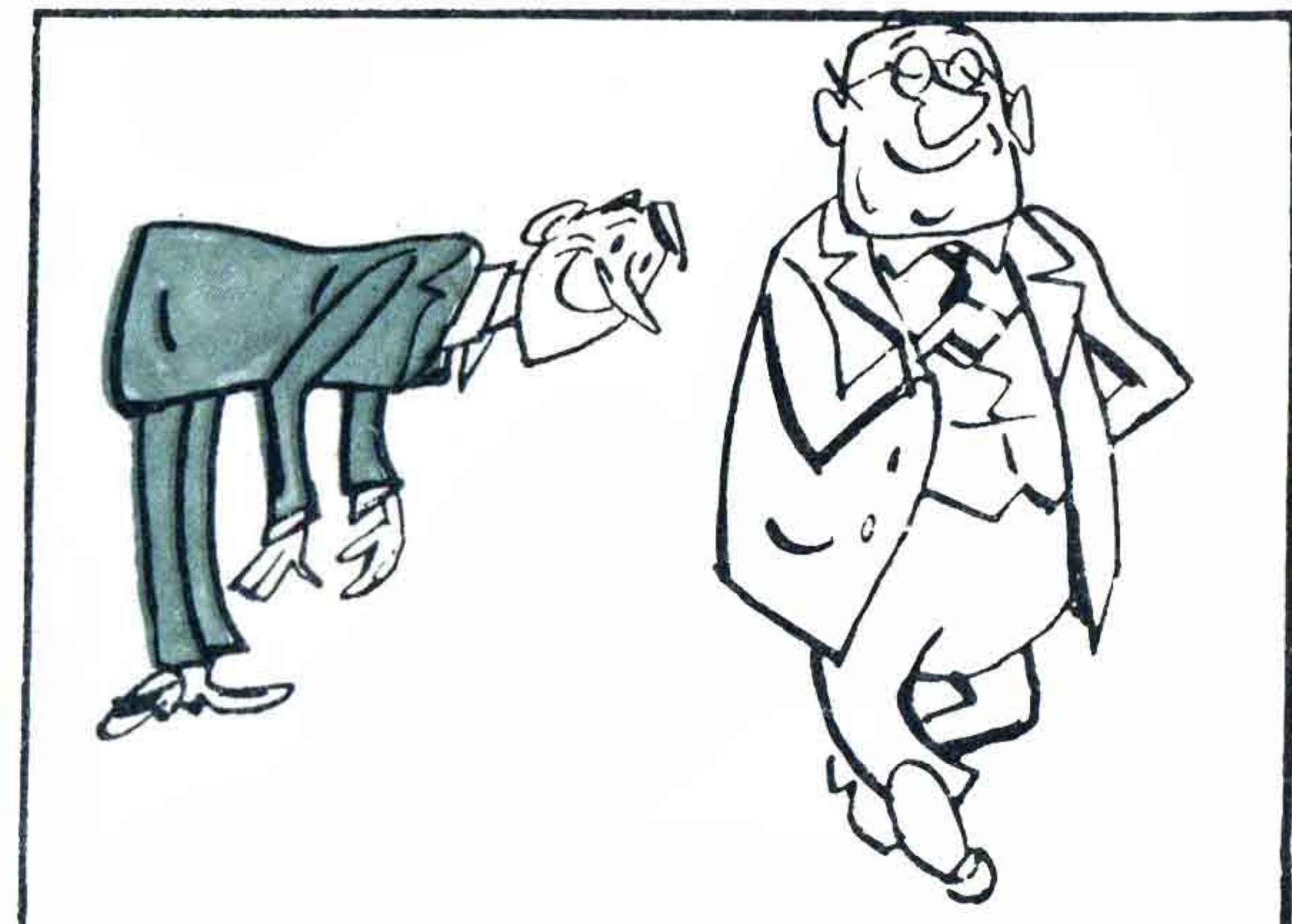
Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Вимагають: скорочуй управлінські штати. А кого ж його скротити?

Петренко артистично розповідає анекdoti...

Савченко просто чудова людина...

Сергій Воскресенсько

ВІРШІ-МАЛЮКИ

(За народними мотивами)

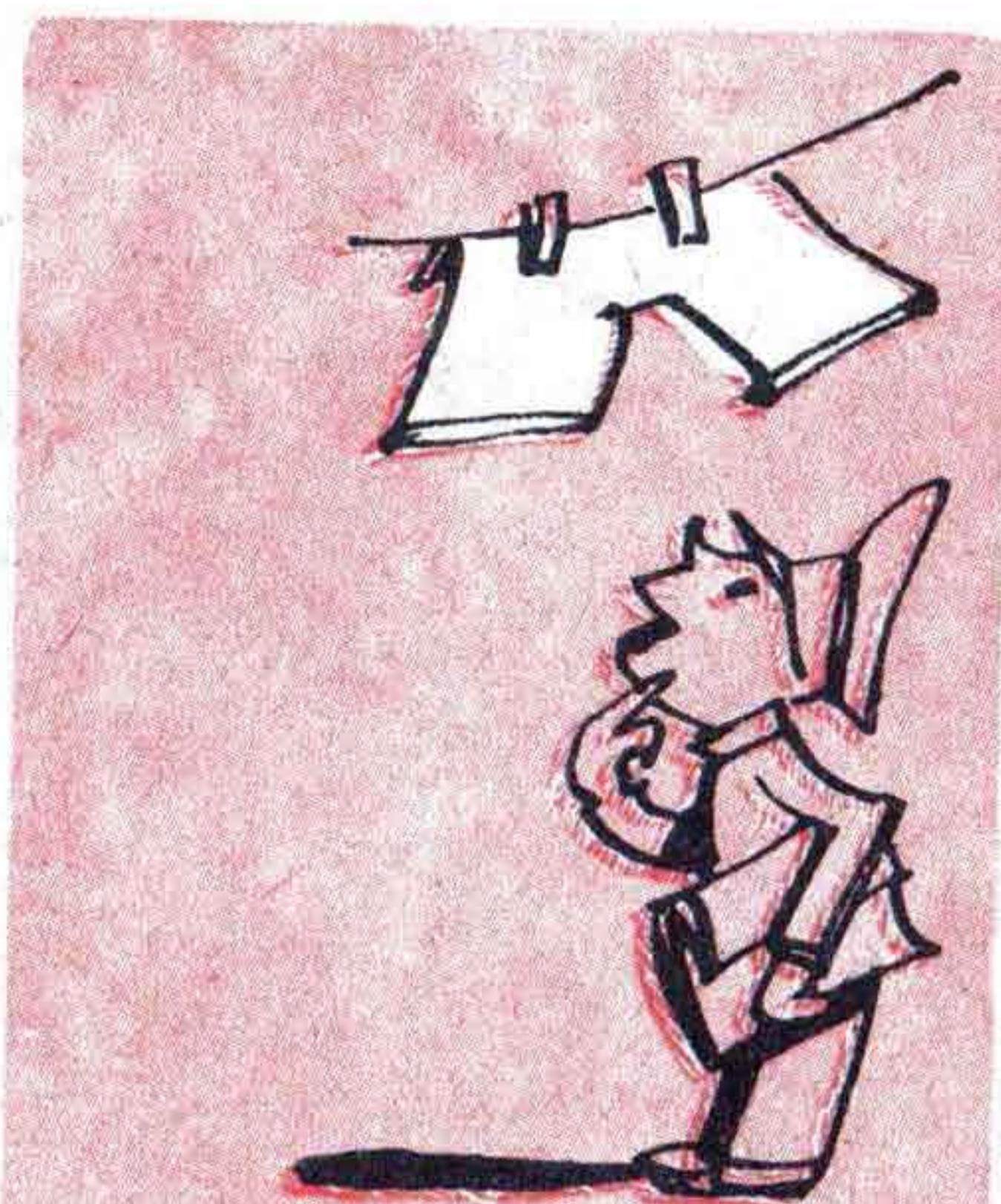
ЧОГО ТОЛЯ НЕ БУВ У ШКОЛІ

Питається учитель у малого Толі:
— Чого два дні не був ти в школі?

— Бо мати випралі штани,
А висохнуть не встигнули вони...

— Це позавчора так було, а вчора?
Душа у Толі чиста, аж прозора:

— А вчора, бачу, сохнуть ваші
на приколі,
То я подумав, що не буде вас
у школі.

ЧОЛОВІК ПОСПІШАЄ...

— А ке' лиш, прогуляємось після
роботи, друже!
О ні, додому поспішаю дуже,
Обід мені ще готовувати треба.

— А що, хіба немає жінки в тебе?
Чи на роботі? Чи захворіла, сірома?

— Та ні, голодна дожидась мене
дома...

МОЛОДОЖОН

Якось до приятеля завітали друзі.
А той сидить і пришивав гудзі:

— До піджака,— питаютися,—
чи до жилетки?
— Та це я не собі, а жінці
до жакетки...

ДВА ЧОБОТИ — ПАРА

Після добрячої гулянки
Стась вранці дзвонить до Улянки:

— Просив руки я вчора вашої,
То як мені
Відповіли ви — «так» чи «ні»?
І женихайло в трубочці таке почув:
— Спасибі ж вам, що подзвонили!
Дала я згоду, люблю мій,
Та не згадаю, хто то був.

ЗАТЯТЬСТЬ

Вернувся пізно чоловік додому.
Тут і накинулася жінка на сірому:

— Ти і гультяй, і заволока,
Зальотник ти і лежебока..

Пашекувала до півночі,
А муж мовчить, заплющив очі.

Тоді почав благати слізно:

— Замовкни, спи, ти ж бачиш, пізно,
А на роботу ж рано уставати мені...

Дружина затялася:

— Спати буду, а мовчати — ні!

ДОБРЯЧКИ...

Так, людей любити треба!
Це я тверджу знов і знов.
Хто ж не любить, той до себе
Викликає нелюбов.

Люди добре од природи
(Це, даруйте, не мое),
Тільки ж є на світі пройди,
І лихих немало є.

Пісеньки їх чути всюди,—
Так співати треба вміть:
— Всі на світі добре люди,
Вірте всім, і всіх любіть!
Всіх людей любити треба,
Так, як любиш сам себе..

А тим часом все під себе
Добрячок оцей гребе.

Дуже хоче він, щоб люди
Звірились йому... тоді
У житті він грати буде,
Наче щука у воді.

ВОРОЖКА СКАЗАЛА

В строкатім светрі іноземнім,
На ніс нап'явши окуляри темні,
Стиляга йде вихлястою ходою
З красунею такою ж молодою.

— Я вчора до ворожки,— каже
він,—

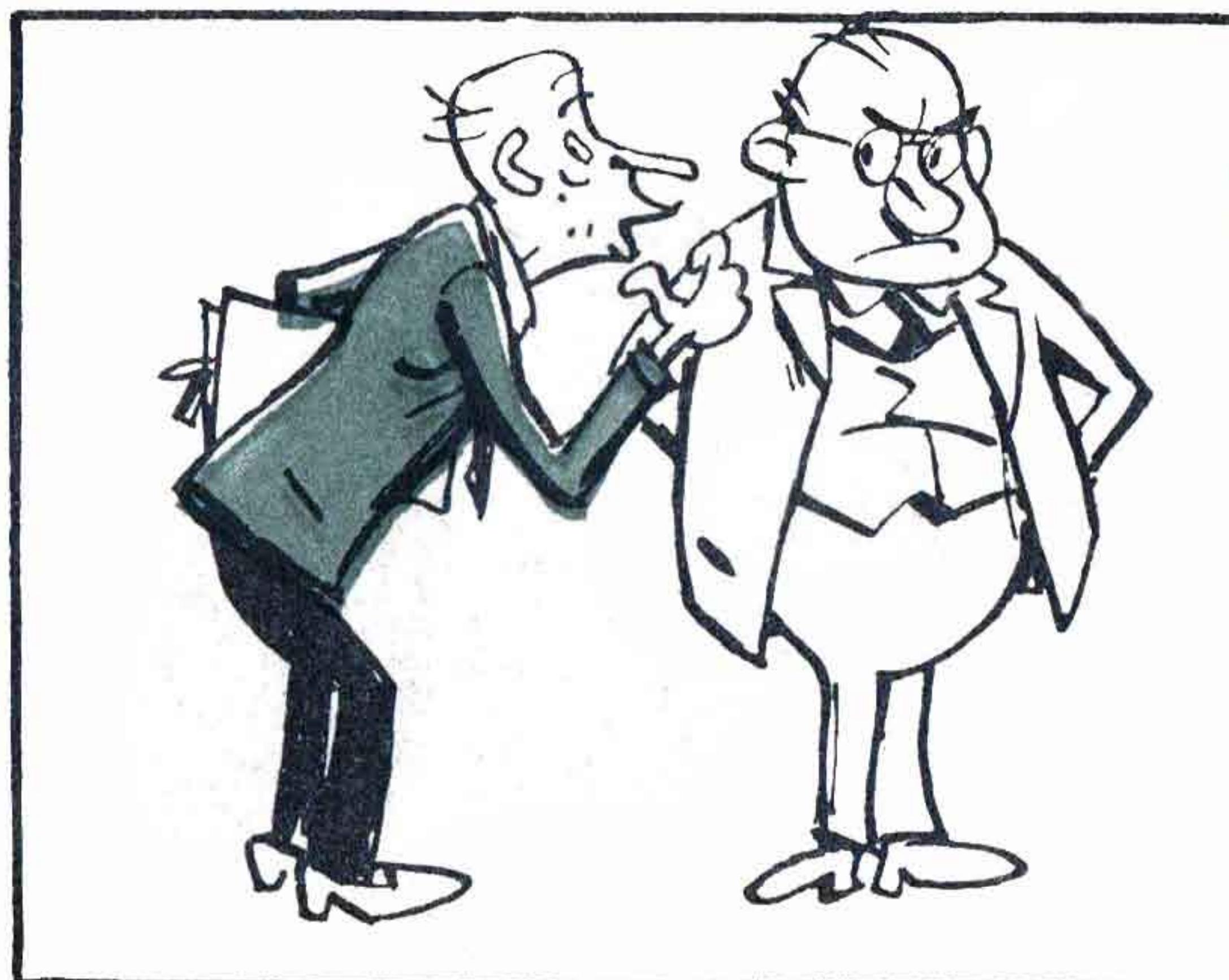
Зробив турне,
Червінця заплатив, і відьма
та сказала,

Що не кохаєш ти мене.

— Чи варто ж то було так
витрачатися,—

Красавиця пошкодувала:

— Та я б тобі безплатно
це сказала.

А Гали чудова дівчина...

Чубенко багато знає...

Хіба що Кузьменка! Нецікавий, замкнутий тип, завжди зайнятий — зайного слова з нього не витягнеш.

— Ну, просто собаче життя настало...

Мистецтво і життя, як відомо, перебувають у нерозривній єдності. У дворі ж будинку № 5-а по вулиці Толстого мистецтво і життя вже кілька років конфліктує.

Високі сторони, що вступили в конфлікт, представляють: від мистецтва — дитяча художня студія Будинку пionерів Ленінського району Києва, а від життя — прозаїчний цегляний сміттезбирник.

Щоб ситуація, на основі якої виникла прикра суперечність, стала гранично зрозумілою читачеві, пояснимо, що:

студія розташована у згаданому дворі й займає гарний будинок — як прийнято говорити, із скла й бетону. Від нього до воріт тягнеться кам'яний мур. І сам буди-

З бачком — проти Аполлона

нок, і мур вихованці студії прикрасили багатоколірною мозаїкою, що зображає дівчинку, яка тягнеться до сонця, різні квіти, соняшники і жар-птицю. Видовище стопроцентно естетичне, що підкresлювали численні гости студії — вітчизняні й зарубіжні; сміттезбирник — з виду щось середнє між маленьким сараєм і великим громадським туалетом — притулився до стіни студії якраз між сонцем та жар-птицею і естетики, природно, не додає, що теж не раз підкresлювали ті ж самі гости — вітчизняні і зарубіжні.

Зрозуміло, ніякі міжнародні ускладнення з цього приводу нам

не загрожують, але водночас зрозуміло й те, що сміттезбирник аж ніяк не облагороджує будинку студії, в оформлення якого вкладено стільки любові й хисту юних митців. І не тільки не облагороджує, а й є висловлюючись мою дипломатичних протоколів, річчю нон грата — себто абсолютно небажаною при дворі мистецьких муз. Бо ж із легкої руки й благословення коменданта будинку № 5-а М. П. Волинька чарівну жар-птицю весь час закидають усіким мотлохом і заставляють бачками з сміттям, на які докірливо позирає гіпсовий студійський Аполлон.

Звичайно, сміттезбирник при бажанні можна було б побудувати в іншому — не такому видному місці.

Однак М. П. Волинькові з самого початку не сподобалося те, що міськрада розмістила студію саме на підпорядкованій йому території, і тому він вирішив продемонструвати своє глибоке презирство до «різних там художеств», примурувавши до скла й бетону свою непоказну споруду.

Так і виник цей насичений гострими колізіями конфлікт між мистецтвом і життям, який ось уже третій рік не може ліквідувати навіть Ленінський райвиконком Києва. Нічого не поробиш — складна ситуація!

В. ЧЕПІГА.

Вигідний клієнт

(З народного гумору)

Замовки в залі джазу звуки,
«До завтра!» — кинув диригент.
Поклавши голову на руки,
Захріп за столиком клієнт.

Всміхнулась Катря біолоця:
— А десь дружина, мабуть, жде.
Сказала б ти тому п'яниці,
Нехай додому спати йде.

— Ти маєш рацію, подруго, —
Офіціантка старша так.
Але ж будила — раз, удруге...
Й за кожним разом цей дивак

Рахунок просить, платить гроші
І знов засина в один момент.
Ой, люлі-люлі, мій хороший!
Це ж дуже вигідний клієнт!

Олександр КЛІМІША.
м. Ічня Чернігівської області.

— Ну як ловилося?
— Хоч би паршивенька клунула. Просто от-така злість бере!..

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

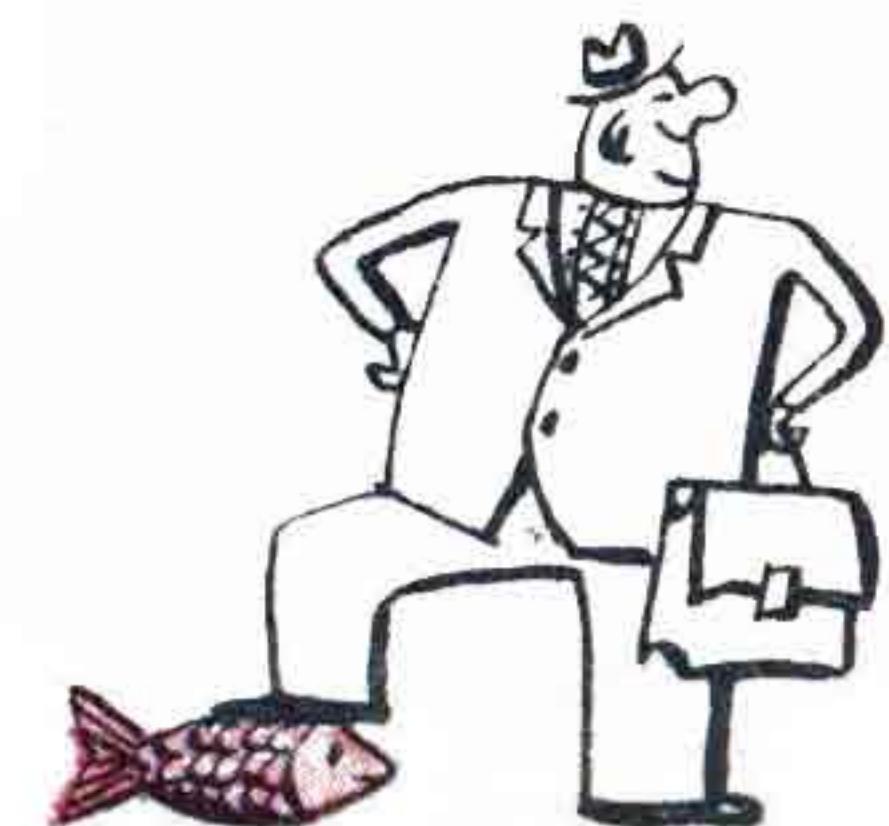
Приїди до нас рибалити!

Запевняємо, що такої риболовлі, як у нас, ти ніде не знайдеш: рибу ми голими руками ловимо. Це з того часу, як правління колгоспу «Радянська Армія» розпорядилося серед зими спустити ставок. Захотіло, бачите, дешевого льоду. Щоб у воді не хлюпатись, не довбати криги.

Почому нам той лід став — ти вже порахуй, будь ласка, сам. Не забудь при цьому, що разом з карасиками і коропами загинуло близько 50 тисяч мальків. От яна багато риболовля!

В. ДЖОЛОС, Г. СТЕШЕНКО,
М. БЕЗКОРОВАЙНИЙ, Ф. ЛАПКО
та інші.

с. Мокіївка
Роменського району Сумської області.

Вгадай: є у селі Копачеві електричне освітлення чи немає? Повінне вгадаєш!

Скажеш, що немає, — помилишся. Бо хоч і рідко, а все-таки з'являється. В тиху погоду, наприклад. А коли вітер — зникає. Не залежно від напрямку вітру. Аби драти гойдав,

Одне слово, усе цілком від погоди залежить. Працівники Васильківської електромережі тут, зрозуміло, ні при чому... Не вони ж керують погодою.

І. ПОТЕРЯЙКО,
секретар партійної організації колгоспу ім. Маяновського.

с. Копачів
Обухівського району Київської області.

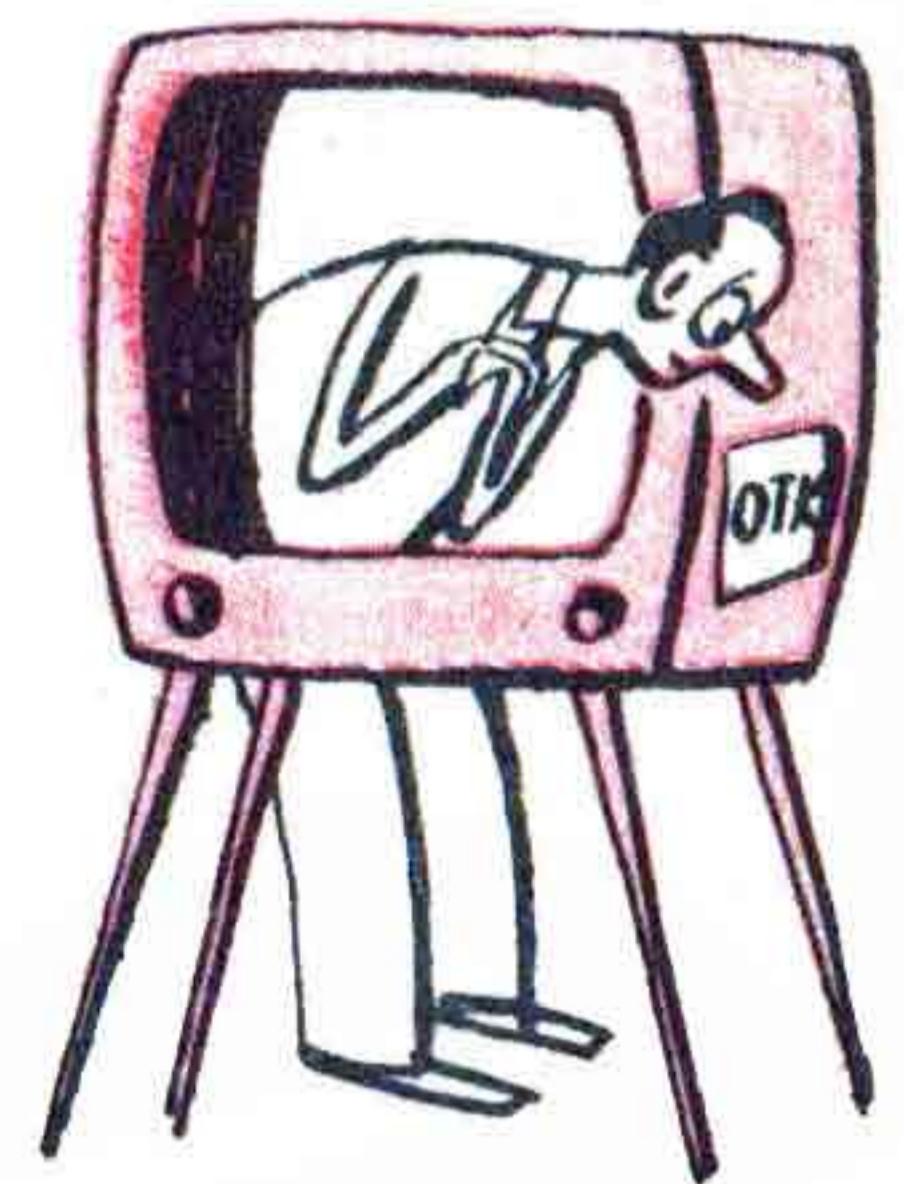
Запрошуємо тебе на «Огонек».

Щоправда, частувати кавою не будемо. Розважати виступами артистів — теж. Таких можливостей наш магазин культтоварів поки що не має. Зате ж ти у нас можеш подивитися на «Огонек-2» № 852208, випущений Львівським телевізорним заводом. Дуже інтересний «Огонек»! Спереду — екран. Ззаду — кришка. А поміж екраном і кришкою — торрічеллійова пустота. Втім, брехати не будемо: щось там усередині таки є — це можна розглядіти крізь вентиляційні отвори, але радіолампи не видно. Можливо, через це телевізор і не працює. Однак, покупця такий дріб'язновий факт засмучуєтиме не повинен, бо на кришці телевізорного апарату красуються аж три пломби з штампом «ОТК 105». Мало того, його висока якість ще й документально засвідчена на паспорті власноручним підписом контролера ВТК т. Дроздової.

Чи не правда, цікавий «Огонек»? Дає багату поживу для душі, для серця і... для Перця,

К. КУЛИК,
зав. магазином культтоварів.

с. Межиріч
Лебединського району Сумської області.

Учітесь, брати мої!

Класики залишили нам чарівну заповідь: в людині мусить бути прекрасним усе. Її слова і її вчинки, її душа і її одяг.

Прекрасним мусить бути усе і навколо людини. Верстат чи машина, на якій людина працює, її робоче місце. Прекрасним мусить бути житло людини, село чи місто, в якому людина живе.

Приїдеш інколи у нове місто. Йдеш його вулицями. Очі тобі мозолять перекособочені рекламні тумби, поперекидані сміттєві урни, перекошенні побиті газетні вітрини. А поруч цими ж вулицями ходять елегантно зодягнені господарі міста. Та їм ніщо не мозолить очей. Байдужість це чи звичка, доскіпуватись не будемо. Либонь, перше живе у тісному поєднанні з другим.

Якось із товаришем, що приїхав з Польщі, ми йшли центральною вулицею вечірнього Луцька. Раптом він мені показує на велику неонову вивіску і здивовано питає:

— Цо то таке?

Я глянув, і очі полізли на лоба. На будинку чарівним неоновим промінням блистало велике «ФЕ».

Щоб пояснити своєму польському товаришеві, «ко то таке», мені самому довелось спочатку з'ясувати, що і до чого. Корінний мешканець Луцька не без гумору пояснив, що спочатку там було «Кафе юність», потім довго блистало «фе юність», а оце тепер з усього залишилося тільки «фе». Та, мовляв, це дурниця, цього ніхто не помічає. Аби в кафе було що випити і з'їсти.

Та що там говорити про оте давнє луцьке «фе». Погляньмо на наш славен столицький Київ.

Немає, мабуть, людини, що не захотіла б побувати у цьому древньому і вічно молодому місті. Бо Київ таки і красен і могутній. Вабить до себе співвітчизників, вабить і гостей з-за кордону. Грішили б ці гости перед богом своїм та перед совістю своєю, якби сказали, що в Києві ваяються по вулицях урни зі сміттям, що київські рекламні тумби перекособочені, що в Києві на вулицях чорт ноги поламає. Але не согрішив один гість, який мені сказав:

— Все у вас гарне, все у вас прекрасне. Та ось, читаючи таблички з назвами вулиць, язика позламати можна...

Я хотів переконати свого гостя, що все це не так. І спеціально пішов вулицями Києва.

Яких вивісок тут тільки не було: вул. Рогнідинська і вул. Рогнединська; вул. Волоська, вул. Волоська і вул. Волоская; вул. Лескова, вул. Лескова, вул. Ліскова і вул. Лескова; вул. Пархоменка, вул. Пархоменко і вул. Пархоменко; вул. Довженка, вул. Довженко і вул. Довженко; вул. Глибочицька, вул. Глыбочицкая, вул. Глубочиця, вул. Глубочицкая і просто Глубочицкая; пров. Ладо Кециховелі і пров. Ладо Кециховелі; вул. Ладо Кециховелі і вул. Л. Кециховели; вул. Дігтярна і вул. Дегтярна; вул. Кожум'яцька і вул. Кожом'яцька; пл. Житньоторзька, пл. Житньоторгська і пл. Житньоторгская; вул. Костянтинівська, вул. Константи-

нівська і вул. Константиновская; вул. Виборзька, вул. Виборгська і вул. Выборгская; вул. Рейтарська і вул. Рейтерская; вул. Поліни Осипенко і вул. Поліни Осіпенко; вул. Набережно-Микільська, вул. Набережно-Микольська, вул. Н. Никольська і просто Набер. Никольская; вул. Паризької Комуни і вул. Парижской Комуни; вул. Іллінська і вул. Ільинская.

Біля будинку № 20 по вул. Хорева я переконався, як легко з української мови перекладати на російську. Була вулиця Хорева. Названа в честь одного з братів легендарного Кия. Та знайшовся якийсь поклонник тхорів, поставив у кінці слова своє скромне інтелектуальне «я», і стала вул. Хоревая, себто тхоряча. Бо по-російському «хорь» — це по-українському «тхір». А по-українському Хорев — це і по-російському Хорев.

А логічною мовою все це означає, що не до кожного слова треба ліпити своє «я». Тим більше, коли те «я» малоосвічене. Бо уявляєте, що буде, коли якомусь «інтелектуалу» завтра захочеться скрізь повтикати своє «я». Вул. Свердлова стане вул. Свердловая, вул. Ветрова стане вул. Ветровая, вул. Шутова — вул. Шутовая, а вул. Пирогова — вул. Пироговая.

Крокуючи вулицею Івана Франка, я переконався, що або нічого не петраю в граматиці, або ж знову поміняли правопис. Старі вивіски — вул. Івана Франка замінили новими — вул. І. Франко і вул. І. Франко.

А на Бульварі Івана Лепсе я прочитав Б. Лепсе, а на бульварі Лесі Українки — Б. Леси Українки.

Якийсь грамотій не пощадав навіть Великого Кобзаря. Бульвар Тараса Шевченка, завдяки не вельми прозорому розумові цього грамотія, став вул. Б. Шевченко, вулиця Б. Шевченко, а подекуди просто Б. Шевченко.

Учень першого класу знає, що Великий Кобзар ніколи не був ні Богданом, ні Борисом, а завжди був Тарасом. Та відкіля це знати тому, хто відповідає за оті таблички? Він не читає ні букваря, ні читанки.

Учень першого класу знає, що бульвар — це бульвар, а вулиця — це вулиця. І першого не можна плутати з другим, як не можна плутати тата з мамою. Але навіщо це знати отим гібрі дізайнерам?

Побачив би Тарас Григорович усе це безкультур'я, то, очевидчаки, сказав би товаришам зі столичної міськради:

Учітесь, брати мої,
Думайте, читайте...

А, може, ще й взяв би різочку та декого — різочкою, різочкою! Як це робили колись з неуками. Бо славний наш предок дуже не любив неуцтва.

Є. ДУДАР.

Перцеві відповідають

★ У № 5 «Перця» було вміщено листа директора радгоспу з с. В. Білозерка на Запоріжжі І. І. Фурманова. Автор скаржився, що київський магазин передплатних видань закидає його томами «Ветеринарної енциклопедії», непотрібних йому плодороздавницькому радгоспу.

Як повідомив редакцію директор магазину Г. О. Меленченко, таке справді було. Проте не з вини адміністрації магазину. Літературу було надіслано за рознарядкою Міністерства меліорації і водного господарства УРСР.

★ Завгосп колгоспу ім. Крупської Скриль І. Д. та бригадир комплексної бригади Скриль А. В. (Полтавська область), зловживаючи своїм службо-

вим становищем, дійшли до того, що почали красити зерно. Про це в листі до «Перця» з обуренням писали колгоспники.

Секретар Глобинського РК КП України т. Ус сповістив редакцію, що вказані факти дійсно мали місце. Скриль І. Д. та Скриль А. В. з роботи знято.

★ Агроном відділення радгоспу «Супутник» (Миколаївщина) Донієнко Н. Г. негідно поводився з робітниками.

Як повідомив секретар Жовтневого РК КП України т. Семенов, факти, перелічені в листі до редакції, відповідають дійсності.

За негідне ставлення до робітників Донієнку

оголошено суверу догану з занесенням до облікової картки.

★ Редакції стало відомо про факти безгосподарності в колгоспі «Іскра» (Білопільський район).

Голова Сумського обласного комітету народного контролю т. Золотарьов, який на прохання редакції зациклився цими фактами, повідомив, що вони повністю підтвердились.

Бюро Білопільського району партії розглянуло матеріали перевірки й за розбазарювання зерна та необґрунтований продаж свинопоголів'я оголосило голові колгоспу Коробіні I. I. суверу догану.

Крім того, з Коробіні на користь колгоспу стягнуто гроші, недоплачені господарству внаслідок продажу свиней за заниженими цінами.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (835)
(на українському языку).

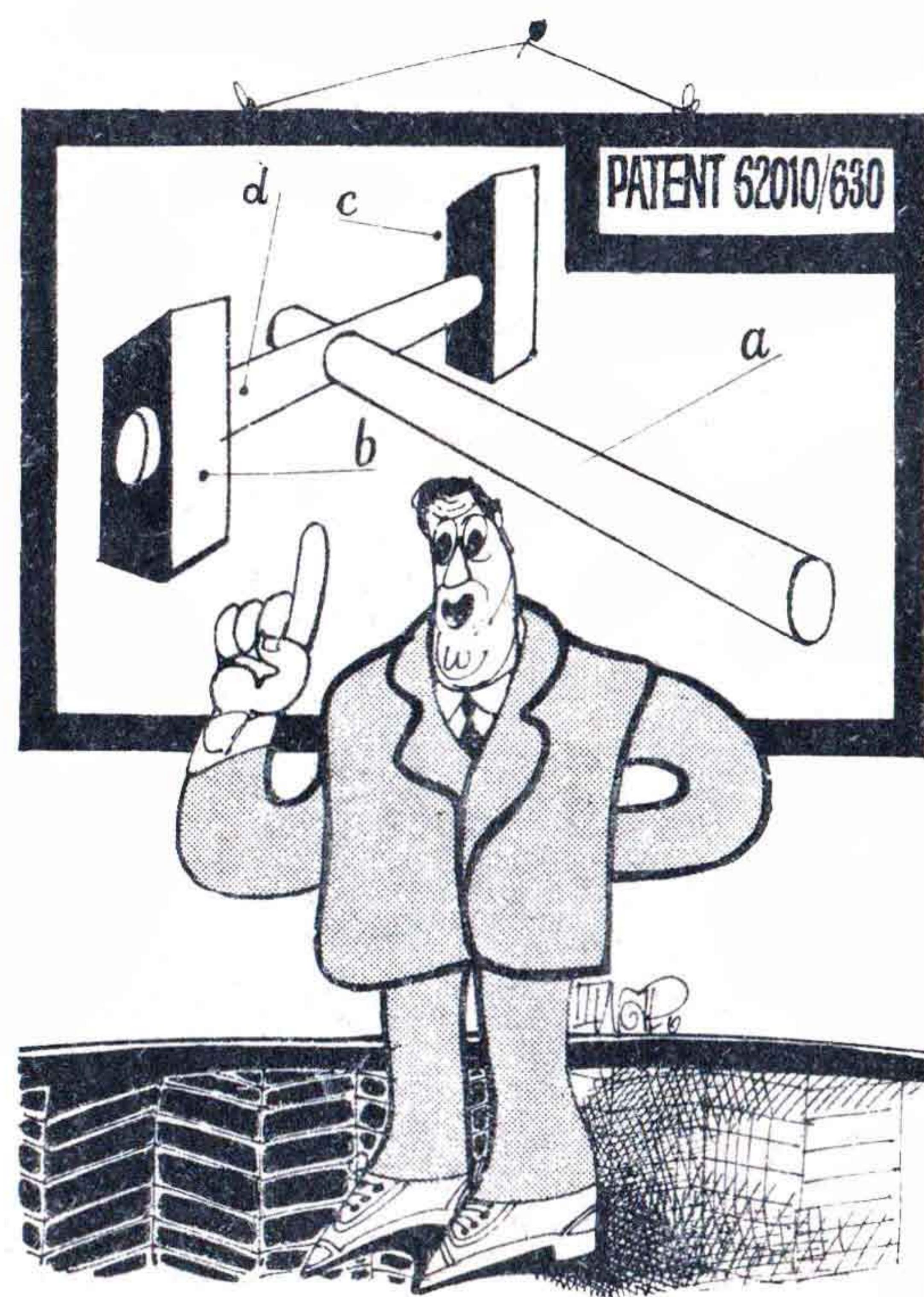
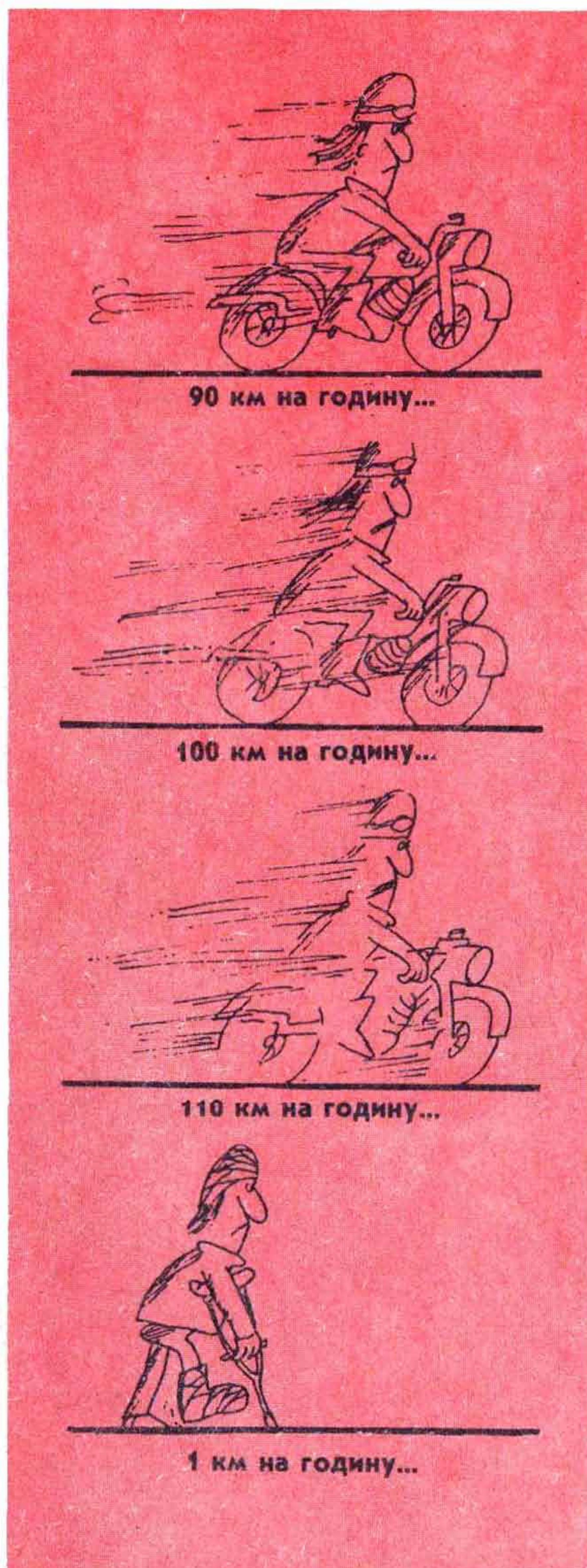
Здано до набору 2. IV. 1970 р. Підписано до друку 17. IV. 1970 р.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 10127.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01795. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для <http://perec-ua.livejournal.com/>

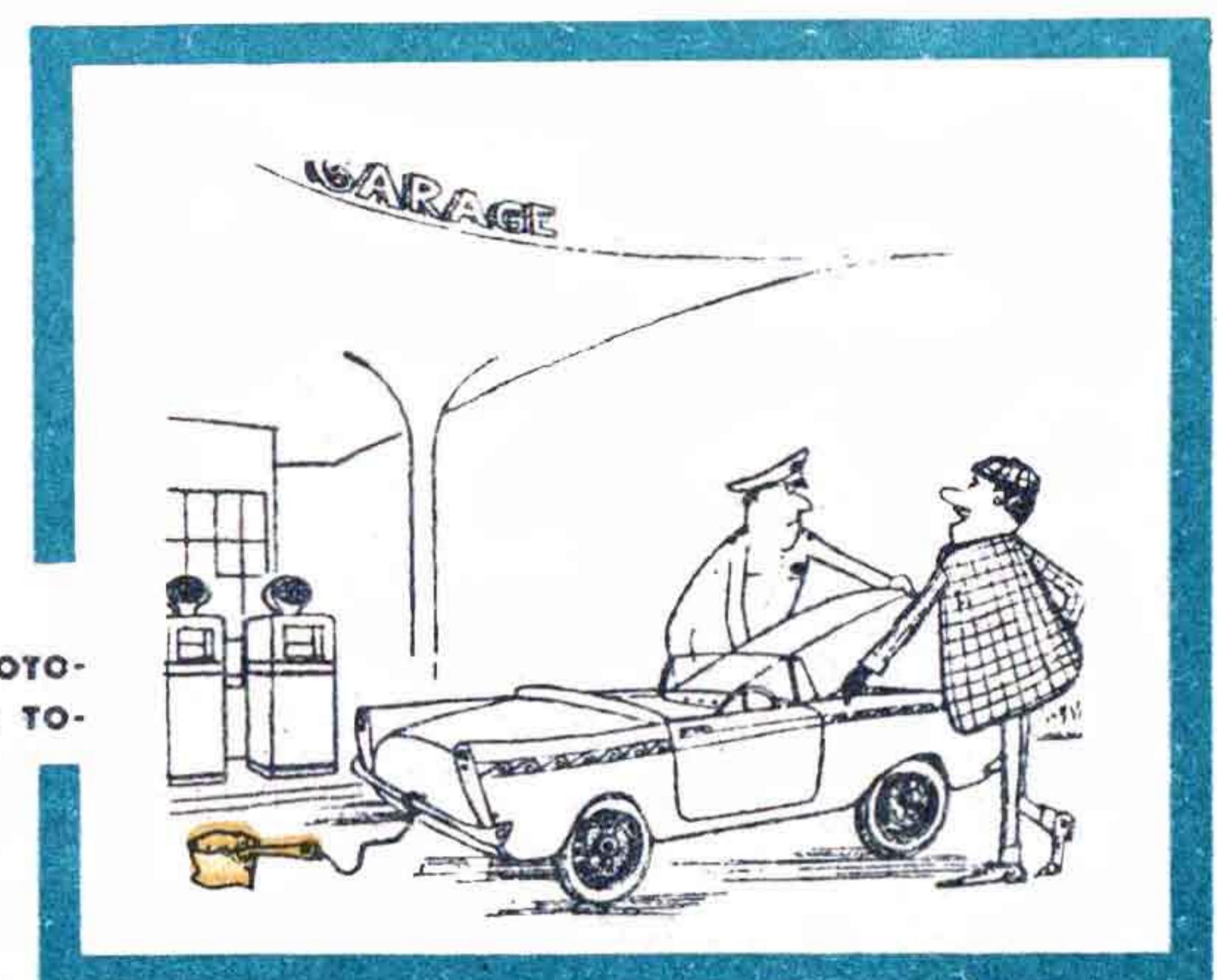
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Завдяки цьому винаходу ми за-
биваємо гвіздків удвічі більше.

Без слів

— Подивітесь, що сталося з мото-
ром — ось уже сорок кілометрів то-
рохтий і торохтий.

— У наш час домовлялися швидше.

Високе «Сі»

Без слів.

Нерозлучні.